PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК IV СІЧЕНЬ — JANUARY, 1963. ЧИСЛО 1

Застеляйте столи...

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК IV
Ч. 1

СІЧЕНЬ, 1963
Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія
Редакторка Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JANUARY, 1963 VOL. IV
Monthly Publication No. 1

Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

ЗМІСТ

„Слава во вишніх Богу 1
Ю. Буряківець — Новому Рокові 1
Роман Купчинський — В Різдво 2
Марійка — Свят-Вечір 2
С. Стечишин — Сучасна доба 3
Марія Пастернакова — Силюети танцюристок 5
І. Боднарчук — Її обрії 7
Лариса Мурович — Єдність 8
Р. Кондра — Одержав стипендію 9
Н. К. — На державні йпосаді 10
О. Лукомська — З побуту Ганни Черінь 11
Учасниця — Активна громадянка 12
Н. К. — Бібліотека в Маямі 13
Промова Надії Маланчук 14
Д. Міщенко — Сіверяне 15
В. Річницю 20
Olenka Negrych — Khrystos Rodyvsia 19
H. E. Anniversaries in January 20
Відділ для дітей 21
З громадської діяльности 23
Для господинь 28
Кампанія продовжена 31

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ ім. О. Кобилянської, Саскатун — переслала пані Р. Драган — голова. — $50.00
Пров. Екзекутива С.У.К. на Манітобу — Вінніпег — з чайного прийняття під час пров. з'їзду — 25.00
Відділ ім. Пчілки — Йорктон, Саск. — зі Свята Книжки переслала добр. О. Бойчук — 20.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Вінніпег, передала пані В. Горяк — 20.00
Пані Л. Голубицька — Едмонтон — у річницю смерти своєї матері — 25.00
Пані П. Кумпан — Лонг Бренч, Онт. — 20.00
Пані Софія Охітва — Ст. Джуліян, Саск. — збірка
Відділ ім. Лесі Українки в Брентфорд, Онт. — переслала пані М. Іванець — 20.00
на прийнятті в честь п-ва С. Бокшован — 13.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Мазепа, Саск. — прислала О. Маковська — 13.00
Жіноче Товариство при церкві св. Іллі — Едмонтон 10.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Лашін, Кве. зі свята О. Кобилянської — переслала голова — пані Каліщук — 10.00
Відділ ім. Доньки України — Роблин, Ман. Зі Свята Книжки — переслала пані А. Горбай — 8.00
Пані Катерина Яремчук — Детройт, Мин. — 6.00
Пані Розалія Романко — Торонто, Онт. — 5.00
Пані Меланія Бурянин — Порт Кредит, Онт. — 5.00
Добр. М. Керніцька — Виндзор, Онт. — у п'яті роковини смерти матері Софії Ткач — 5.00
Пров. Екзекутива С.У.К. на східну Канаду — Торонто 5.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Вайта, Ман. переслала пані М. Негрич — 5.00
Пані Марія Яремій, Брентфорд — 2.00
Пані Марія Іванець, Брентфорд — 2.00
Пані Д. Е. Янда — Едмонтон, Алта. — 2.00
о. О. й добр. Костюк — Монтреал, Кве. — 2.00
Пані П. Стефанюк — Нюбрук, Алта. — 1.50
Пані Д. Чеберяк — Вишарт, Саск. — 1.50
Пані О. Ситник — Гемилтон, Онт. — 1.50
Пані Марія Лазарук — Едмонтон — 1.00
Пані Ольга Лукомська — Едмонтон — 1.00
Пані Варвара Грабарчук — Едмонтон — 1.00
Пані М. Тимофійчук — Норт Бетлфорд, Саск. — 1.00
Пані В. Бандурка — Норт Бетлфорд, Саск. — 1.00
Пані Ніна Вірстюк — Едмонтон — 1.00
Пані П. Матвійчук — Декер, Ман. — 1.00
Пані А. Векарчук — Монтреал — 1.00
Пані Л. Рудич — Лашін, Кве. — .50
Пані А. Моргач — Гаєс, Саск. — .50
Пані Ю. Мельничук — Едмонтон — .50
Пані Параня Саламандик — .50
Пані К. Грабовська — Торонто — .50

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК IV СІЧЕНЬ, 1963 Ч. 1

„Слава во вишних Богу і на землі мир"

Свят-Вечір. Різдво. Наше українське Різдво. Зникають будні, розпливаються в далекій імлі. Час виповнюється чимсь іншим чимсь хвилюючим, святковим, величнім, крізь спогади мигне образ дитинства, або час юности.

А ось на шафках, столиках — всюди повно святкових привітань від друзів, від рідних, від всіх тих, що нам чимсь близькі, дорогі. „Веселих свят!" — вчувається нам голос одних, других... Мерехтить засвічена ялинка. Засідають до святої вечері родини, виповнюються святвечірні ритуали по українських домах, молиться батьки разом з дітьми, складають желання, згадують рідних, біжать по дротах телеграфів привітання, з-за моря, телєфонна трубка перенесе голос рідних з-за моря, з Европи, з різних кінців світу, тільки з України не долине до нас слово живе...

Юрій Буряківець

НОВОМУ РОКОВІ

З чим нам вітати тебе, Новий Роче,
З нами й завзяття й любов.
Квітнуть, мов айстри надіями очі,
Радости хочеться знов.
Хочеться біль невимовну забути,
В пам'яті сум рідних хат.
В сніжнім покрові сплять води Славути,
Лози на лузі мовчать.
І випливає зоря опівночі,
Світить над селами в ніч.
Чим же ти їх звеселиш, Новий Роче,
Линучи бурі на клич.
Хай же вона загуде нашим краєм,
Вкриє снігами хрести,
Щоб незабаром зеленим розмаєм
Ми дивувались в житті.
І щоб по стомленім бурями світом,
Ми не рабами ішли.
А як хозяїни, з щирим привітом
Тут на вкраїнській землі.
З чим привітаєм тебе, Новий Роче,
Ми ж найбагатші від всіх.
В нас розцвітають надіями очі,
Щирий гойдається сміх.

Та раптом полились звуки колядок по радіо. Це наш український хор співає рідних колядок: „Бог Предвічний", „Нова радість стала", „У Вифлеємі". Зникає простір часу, никнуть століття. Пливе над Вифлеємом чарівна голуба ніч. Зявляється дивна блискуча звізда. На периферіях Вифлеєму пастуша колиба, а в ній свята Родина. Народився бо Месія, Цар світу. До Нього спішать з поклоном три царі з далекого сходу; несуть Йому дари багаті. Ангел на полях сповіщає пастухів, щоб йшли поклонились Йому. Все овіяне надземним, — таємним чаром, твориться велика містерія — народився Цар світу і приніс на землю любов, мир і радість засмученим. Радіє все, що добре, щире, світле, все осяяне блеском — лллється пісня ангелів „Слава во вишніх Богу і на землі мир". Народилась Правда і заповідає мир на землі і між людьми благовоління.

Та ось радість швидко покривається смутком і виринає інший образ гордого Ірода, символ вічного зла, ненависти, жадоби влади і панування, жадоби слави і заздрости, що мов отрута заливає душу, загоряється злобиве серце ненавистю. Починається глибоке, потрясаюча драма. Зявляються узброєні римські вояки, йдуть улицями і несуть смерть немовлятам, щоб убити новонародженне Дитя, убити Месію, якого заповідали пророки. Чужоземні три царі минають здалека Іродові пороги, ангел Господній виводить з Вифлеєму святу родину і веде до Єгипту. Рахиль плаче за своїми дітьми і не може потішитись, бо їх немає...

Вертаємось з „мандрівки" далеких століть. Линемо думкою до рідних, до землі де родились наші батьки, діди, хочемо розвіяти мряку і поглянути на наш народ в день великого свята. Як зустрічає він те рокове свято? Адже він живе під владою Ірода, під владою, що не визнає Бога, церкви, що не знає шляхотних зворушень, святочних почувань, що храми Господні обернула в музеї, що потоптала свободу людини, що замкнула дорогу і поставила за-

лізну браму перед обличчям вільного світу, але одного не має сили доконати — поневолити душі народу.

І так як минулі століття наложили на Ірода дитиновбивника печать душегуба, неслави, як потьмарила історія царську пиху і покрила вічною ганьбою, так минеться і панування сьогоднішнього Ірода, що панує над народом нашим в Україні.

Подія народження Сина Божого приносить кожного року людству світа почуття радости, приносить обнову життя, надії на світлу майбутність, відновлює і скріплює приязнь друзів, зближує до себе членів родини, членів одної організації.

Хай і це Різдво зєднає у спільній меті синів і доньок народу українського розсіяного по світу в одну тривку духову звязь з народом в Україні, щоб і там наш нарід поборов злобу сьогоднішнього Ірода, скинув з себе пута неволі і свобідний міг заспівати „Слава во вишніх Богу і на землі мир".

Роман Купчинський

В РІЗДВО

Ісусе Христе! Божий Сину!
Від літ щороку ми ідем
В далекий, тихий Вифлеєм,
Стрічати дивную новину.

Несем Тобі не ладан-миро,
Ані не золото й срібло,
А наше вбогее добро:
Любов, прив'язання і віру.

І молимо Тебе, о, Христе,
Дай однодушність усім нам,
Родинам, селам і містам,
І добру волю й серце чисте.

СВЯТ-ВЕЧІР

На небі зорі. Ясна нічка.
На вікнах — квітами мороз.
А в хаті тепло, світить свічка—
То народився вже Христос!...

На білосніжній скатертині
Кутя й колач уже стоять,
В серцях і душах щастя нині
І очі радісно горять...

Побожно, урочисто в хаті.
„Ну, мила жінко, все вже є?
Сідаймо тихо, — каже тато, —
Бо вже Свят-вечір настає...

Сьогодня тут Христос між
[нами!..."
Аж ось під вікнами звізда
Сіяє ріжними вогнями,
І звучно лллється коляда...

На небі зорі. Ясна нічка.
На вікнах — квітами мороз!
Іскряться очі, сяють личка —
То народився вже Христос!...

Марійка Х.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажає

центральна управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя", всім своїм читачам, членкам організації та їх родинам.

Вітаємо святочним привітом Центральну Управу та членів складових організацій СУС.

Найкращі святочні побажання засилаємо всьому українському народові у світі та на рідних землях.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! **СЛАВІТЕ ЙОГО!**

Савеля Стечишин

Сучасна доба і проблеми нашого життя

(Доповідь на з'їзді в Едмонтоні)

(Докінчення)

Ми досі заохочували свою студіюючу молодь до самостійних професій. І нині ми маємо багато своїх лікарів, дентистів, адвокатів, інженерів, бухгалтерів, але не маємо ані одного виробленого журналіста-кореспондента, щоб представив наші справи в правдивому світлі в агломовній пресі. Правда, у нас є репортери місцевих ґазет, але їх праця покриває переважно дрібні місцеві події. Нам треба пресових кореспондентів, що займалися б світовими справами, політичними і докладно визнавалися в українській проблематиці. Ще найбільш надійний це Левко Коссар, що працює при торонтонському щоденнику. Він вихований в національному дусі і знає, як насвітлювати наші справи.

Сьогодні преса грає велику ролю у формуванні публічної опінії про міжнародні політичні події. Дуже часто наша справа представлена в пресі баламутно. Не всі пресові кореспонденти і редактори визнаються на історії Східньої Европи, дуже часто йдуть по лінії московській, і трактують Україну як провінцію Росії. Між пресовими кореспондентами є немало москвофілів, особливо між жидами-кореспондентами. Своїх кореспондентів ми не маємо і на тому терпимо. Ми повинні вишукувати між українською студіюючою молоддю талановитих одиниць і заохочувати їх до журналістики. Це велика потреба нашого життя.

Росія скерувала на себе увагу світа. Вона опірилася, виросла і нахабно в своїх інтересах просуває ідею про спільне походження москалів і українців, про спільну історію княжої доби, про сучасне братерське зєднання двох братніх народів та багато подібного фальшу. Такі видумки приймаються в світі як правда і пролазять в пресові новинки та появляються в книжках. Нам треба негайно відгукнутися на кожний фальш і спростувати його.

Москалі просто крадуть наші культурні дорібки і безсоромно засвоюють їх собі. Минулого Різдва йшла через всеамериканську радіосітку різдвяна програма, що її надавали американські москалі в російській мові. Яку ж різдвяну програму можуть москалі давати, як у них немає ніяких різдвяних традицій, ні колядок? Вони проспівали наш „Щедрик" і ще декілька наших колядок та назвали їх російськими. Свого не мають, тому чуже крадуть. Москалі не мають ні Святого Вечора, ні колядок, ні куті, ні снопа, ні ніяких різдвяних традицій, тому що вони походять з монгольського кореня, а не з того, що українці та інші словяни. Москалі навіть не є чистокровними словянами, а підшиваються під словян. Чи наша молодь про це все знає? Чи вона відповідно озброєна інформаціями, щоб на потребу спростувати московські фальши?

Ми повинні подбати, щоб у кожній українській громаді, де є відповідні сили, обовязково зарядити семинар із серією добре опрацьованих лекцій, може навіть і в англійській мові, про походження москалів, про відмінності, між москалями і українцями, про те, що українці укультурили москалів, дали їм основу мови і культури, про сучасне намагання Москви зрусифікувати і знищити Україну як окрему націю. Такі лєкції допоможуть молоді пізнати історію свого народу і його сучасні проблеми та закріплять сантимент до України і почуття спільноти з нею.

Разом із тим виникає велика потреба відповідної інформативної літератури в англійській мові, щоб якнайбільше число української молоді могло нею користуватися і доповнювати своє знання читанням вдома. Під цим оглядом ми дуже недомагаємо. У нас вже є свої молоді науковці, що могли б взятися до такого діла. Коли світ про нас не знає і мішає нас з москалями, то це тому, що джерелом інформацій служить історія Росії, написана москалями, в якій Україна представлена як її складова частина, а наша княжа доба, як початок Росії. Наші історики повинні самі написати історію Росії в правдивому світлі, щоб вона послужила авторитетним джерелом інформації для чужинців і для нашої власної молоді.

Коли маємо вироблений погляд і ясну ціль перед собою, треба в тому напрямі опрацьовувати програми виховання нашої молоді, користуючися такими середовищами, в яких виховний процес відбувається. Всі ми добре знаємо, що ними є родинний дім, дитячі садки, українська школа, українська церква і молодечі організації. Всі ці середовища є під нашою ви-

ключною контролею, тому можемо покерувати вихованням бажаним нам шляхом і в дусі нашого національного ідеалу. Всі ми боліємо, що рідна мова затрачується серед нашої молоді. Але замість кинутися по місійному і скерувати увагу на родинний дім, де діти можуть природним невимушеним способом навчитися рідної мови, ми це важливе середовище переочуємо. В останніх часах наша увага звернена на українську мову як кредитований предмет в деяких університетах з великими надіями, що університетський курс допоможе нам врятувати рідну мову. Визнання університетом української мови нарівні з іншими модерними мовами належить до великих здобутків, і ми цим надзвичайно радіємо. Але університетські курси не засягають загалу української молоді, а тільки ограничене число, що його можна почислити на пальцях, отже не забезпечують збереження нашої мови.

Нам треба класти найбільший натиск на родинний дім, а далі на зимові і літні українознавчі курси в наших власних інституціях і організаціях, на які вчащало б якнайбільше число молоді. Добре поставлені курси, під проводом відповідних учителів, допоможуть молоді доповнити знання рідної мови і познайомитися з історією та культурою України. Українознавчі курси є великою потребою дня і на цю ділянку праці нам треба скерувати увагу. Бо як втратимо дітей, втратимо все.

В більших українських осередках, де є відповідні сили, можна зарядити для молодих батьків студійно-дискусійні ґрупи для обговорення важливих питань, які допомогли б батькам у їх виховних справах, щоб дім, українська школа і українознавчі курси взаїмно себе доповнювали.

Перед нами є немало вразливих, нерозвязаних проблем, що часом нас знеохочують, і ми безрадно опускаємо руки. Але на знеохоту, байдужність і песимізм не маємо ніяких оправданих причин. Саме те, що наші проблеми нас хвилюють і ми метушливо шукаємо на них відповідної розвязки, є доказом, що ми живі і здорові. Ми хочемо жити і тому перед нами є майбутнє.

Все живе в світі обдароване динамічною волею життя. Все пнеться до життя — і рістня, і тварини, і люди. Ця динамічна воля жене нас до життя. Вона є в нас вроджена і діє дуже сильно та поборює несприятливі обставини. Нераз на голому камені виростає величезне дерево. Малесеньке зеренце знаходить собі шпарку в камені, запускає свої коріння в глиб, розтріскує скалу і з роками виростає до великої височини. Нераз смертельно хвора людина, на яку лікарі не мають ніякої надії, несподівано виздоровлює. Чому? Бо в ній пробуджується сильна воля жити. Всі хочуть жити. Кожний себе рятує, як може, щоб якнайдовше прожити. Помимо того, що церква вчить нас, що загробове життя радісне і спокійне десь там у небесних оселях, то проте ніхто не ставить собі смерть за ціль, ніхто не рветься вмирати, а, навпаки, всі смерті бояться, і всі хочуть жити. Чому це так? Бог Творець обдарував всі живі істоти інстинктом самозбереження і динамічною силою життя. Сам Спаситель сказав: „Я правда, Я дорога життя, Я життя". Ці слова можна пояснювати з богословського боку, але можна теж збагнути їх сенс простим розумом.

І так як у кожної людини є бажання жити, так є і збірне бжання жити кожного народу. Українці невмирущі. Символом нашої невмирущости є леґендарний Козак Мамай, що дух його досі живе. Коли наші національні стремління і бажання є сильні, інтенсивні, зосереджені, то все творить здорову збірну національну атмосферу, яка жене нас до життя і допомагає нам успішно розвязувати наші найпекучіші проблеми дня. Тому на зневіру і байдужність немає ніяких причин. Треба нам тільки доброї волі, охоти, готовості до праці і віри. А віра гори підіймає. Сказав Спаситель: „Хто увірує, тому все можливе".

Зсумовуючи висловлені думки, підкреслюю, що ми мусимо далі триматися рідного пня в Канаді і твердо стати на засаді двох батьківщин — Канади і України. Ми мусимо в тому дусі виховувати наших дітей в родині і громаді. Найбільша відповідальність за виховання дітей спадає на українських матерів, бо вони перші формують душу дитини і мають спромогу дати їй український характер. Тому подбаймо, щоб українські матері були свідомі своїх завдань і гідно та чесно їх виконали.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Dr. WALTER BATIUK
Dental Surgeon
206 Tegler Building
101 St. and 102 Ave.,
Phone GA 4-2464
Edmonton, Alberta

Марія Пастернакова

Силюети сучасних українських танцюристок

МОДЕРНИЙ МИСТЕЦЬКИЙ ТАНЕЦЬ

ОЛЕНКА ҐЕРДАН - ЗАКЛИНСЬКА

Друзі і знайомі вітали Оленку квітами на залізничім двірці у Львові по її повороті з Брюсселі (Бельгія). Була втомлена, говорила мало і тільки всміхаючись показала дипльом, що його одержала за свої сольові танки на міжнародному фестівалі мистецького танцю в Брюсселі у 1938 р., та жмуток часописних вирізків з прихильними на них рецензіями. Виступ Оленки Заклинської на міжнародному мистецькому форумі — це була не тільки справа її особистого успіху, це мало загальноукраїнське значення, бо вона виступала як українка, виконувала танці власного укладу до музики українських композиторів. Ця подія, це один зі світліших моментів у її танковій кар'єрі, що відкрив Оленці дорогу у широкий мистецький світ. Вона й справді стала найбільше популярною українською сценічною танцюристкою у Західній Україні і до сьогодні продовжує нею бути серед української спільноти в Канаді й Америці.

З танком пов'язала свою долю Оленка ще в ранньому дитинстві, ще з того часу, коли дівчинкою малою жила з батьками-вчителями на Закарпатті. Цілим дитячим серцем полюбила чарівну Гуцульщину, природу і люди, народні звичаї і вірування і надівсе дрібний-дрібненький гуцульський танець. Оленці-дитині присв'ятила тоді письменниця Марійка Підгірянка, приятелька родини, пісеньку „Та Оленка, та маленька", що її спочатку співали під мельодію мадярської народної пісні, а тепер співають до музики М. Колесси. Оці радісні дні дитинства серед грайливої карпатської природи мали великий вплив на формування Оленчиної психіки та мистецьких уподобань, які виразно позначуються й досі на її танковій та поетичній творчості.

Початкову танкову освіту почала Оленка в Подебрадах на Чехії у школі В. Авраменка, брала теж лекції класичного балету в балетмайстра Костіна. В роках після першої світової війни Оленка зріднею переїхала у Західну Україну і закінчила середню школу Дівочого Інституту в Перемишлі. Інститутський режім, шкільні обов'язки не дозволяли на окремі танкові студії,

„Плач Ярославни", хореографія і виконання — Оленка Заклинська.
"Princess Yaroslavna" — choreographed and danced by Olenka Zaklynsky.

та все ж Оленка сама складала сольові і гуртові таночки, що завжди були окрасою шкільних імпрез. І тільки після закінчення ґімназії, коли виїхала на постійний побут до Львова, Оленка вирішила стати професійною сценічною танцюристкою і розпочала серйозні танкові студії.

Класичний балет не мав традиції у Львові, а цей, що його можна було бачити на сценах театрів в аматорському виконанні, не тільки не захоплював, але й не давав підстав зацікавити собою мистецько настроєну молодь. Із Заходу

доходили до Львова нові течії, які являлися просто революційними, порівнюючи з класичним балетом. Новий танець шукав зв'язку зі своїм праджерелом і ступав на шлях самостійного вияву думки і духового стану людини. Мері Віґман, творець нового танкового напрямку, причарувала молоде покоління танцюристів в Европі. Між ентузіястами віґманівського стилю була теж Оленка Заклинська і декілька інших українок в Західній Україні. Майже усі вони були учнями школи модерного мистецького танцю М. Бронєвської, учениці М. Віґман, та водночас вчились на курсі ритмо-пластики Оксани Федак-Дрогомирецької. В атмосфері, насиченій загадками нових ідей і творчими вогниками, хореографічний талант Оленки найшов догідні умовини для росту й дозрівання. Оленка вчилася сама і давала перші спроби власних танкових композицій, підшукувала музику, проєктувала сценічні костюми. Декотрі з перших танків увійшли в постійний її танковий репертуар, як напр. „Дорога", муз. З. Лиська, „Метелиця", муз. В. Барвінського, „Спомин з гір", муз. Ярославенка-Безкоровайного. В тому часі, безпосередньо перед вибухом другої світової війни, Оленка провела літні ферії на Лемківщині, списуючи і вивчаючи народні танці, збирала обрядові матеріяли для виведення на сцені лемківського весілля. В рр. 1939-44 Оленка Заклинська включилась в балетний ансамбль Театру Опери і Балету у Львові, а проте її відношення до класичного танцю і далі остало холодне, тільки технічні вправи під керівництвом балетмайстрів Е. Вігільєва, О. Тригубова і пріма-балерини В. Переяславець використовувала радо для вдержання себе у добрій технічній формі.

„Думка-Коломийка", народний танець — Оленка Заклинська.
"Dumka-Kolomyika" Ukrainian folk dance — Olenka Zaklynsky

Новий розділ свого життя і мистецької кар'єри розкриває Оленка на еміграції закінченням Високої Школи Танку під керівництвом **Розалії Хлядек** у Відні в 1944 р. З новим досвідом приходять нові досягнення. Оленка виступає як солістка і веде танкові курси в таборі для переміщених осіб в Ляндеку (Австрія). Після приїзду до Канади вона безперервно працює в ділянці українського танкового мистецтва. Веде власні курси народних сценічних танців, є вчителькою ритміки в українському Музичному Інституті в Торонто і в Ню-Йорку. Виступає з танковими реситалями у різних містах західного континенту, не перериває теж творчої праці, компонуючи нові танці. Свій репертуар збагатила останньо творами на історичні теми як „Плач Ярославни" до пісні для драматичного сопрано М. Лисенка, „Слава Україні", що в хореографічних картинах з'ображує минуле нашої батьківщини, та поставлений в неовіґманівському дусі „Вальс", муз. Повлінка.

Оленка Заклинська всю свою творчу діяльність тісно пов'язує з українською історією і фолкльором, шляхом стилізації виводить український народний танець з тісних рямців етнографізму до вершин сценічного мистецтва і в тому її велика заслуга у рості української культури. Вона має теж досягнення у поетичній творчості та образотворчому мистецтві.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
всім своїм клієнтам і прихильникам і всьому українському народові в Україні й у світі
MARY A. WAWRYKOW
barrister and solicitor
Notary Public.
477 Lansdowne Ave., Winnipeg, Man.
Phone JU 6-7693
JU 9-3209

І. Боднарчук

Її обрії

На воротях, де пережила не одну розлуку, зустріла мене, мов рідного — Степана, сина мого, не стрічав ти? Виїхав в Европу і не повернув... Впав там за свободу... Дочки талановиті вдались і забрало їх у мене місто... Осталася з наймолодшим, Іваном, і цей кудись наставився. Боюся, що прийдеться самій доживати віку, не буде кому й свічки подати... Тепер сниться мені зелена цілина... Грядка звужується, маліє. А колись, гей колись! Як було глянеш, попід самі обрії хвилювались хліба! — Розкрилює руки на поля просторі. — Хто ж то робитиме на хліб, як нас не стане?!...

Степанова смерть, його листи й мій приїзд. Усе це, наче одне одного зумовило. Носилась з цим зажурена. Глибоким виразом обличчя нагадувала мені маму мою. Ми повиростали й роз'їхались, а вона залишилась на воротях заквітчаних васильком, задивлена в далекі обрії.

Одного разу зустріла мене на воротях заплакана.

— Що сталося?

— З Іваном щось не добре.

— Ну!

— Кудись вибирається, говорить не доладу, боюсь чи не помішався в умі. Заходжу. Сидить уже спакований. Кладу йому руку на плече.

— Куди це ти? — питаю. Він червоніє, говорить схвильовано.

— Вибираюся на Аляску.

— А як же ж мама?..

Мама стоїть на порозі, ніби заступила йому дорогу. Кілька хвилин напруженої мовчанки й починає вона: „Як приїхали ми з небіщиком, то тут був один ліс. Не той ліс, що рубай і будуй, а пуста хаща, що очі виколює, одіж рве...

— Мамо, історію цю я вже чув, напам'ять її знаю...

— Стривай, докажу. Хочу сказати тобі, що нам вистачило землі цеї, щоб вигодувати вас, вивести в люди. Повиростали ви на ній великі, сильні...

— Мамо, знаю що хочете цим сказати, але мене це не переконає. На цій фармі я вже нічого не добуду. Ви вже все виссали з неї, чи вона з вас. А в тім — мені не цікаво лишатися на готовому. Я теж хочу з нічого почати. Не люблю фарми. Посій і жди, не маю терпеливості...

Обличчя її кривиться в болю. Подібне терпіння віна пережила хіба при його народженні. Але щодалі, — починає розуміти його, і стає їй відрадніше. Бачить, що не здержить його, — готує йому білизну на дорогу. І тільки одна ще в неї турбота — чи вдосталь винесе він із цього дому на далеку дорогу, дорогу життя. Що йому ще передати? А на воротях уже сигнали й голоси ровесників. Досягає з полиці молитовник. Стара, в чорних обкладинках книжечка. Тут і його перший підпис. Незграбні літери нагадують круті стежки, якими пробігало його дитинство. То на тракторі поруч батька бачить його, то за косаркою, то з книжкою біля причолка хати, де з-за огорожі на прощання літу тепер покивують голівками срібні хризантеми. Вкладає книжку між білизну. Він бачить це, повертається в мою сторону й підсміхається скептично.

Сигнали не вгавають, він, кинувши нам на прощання рукою, вибігає з хати, а услід йому голосіння: „Ой зацілиниться наша земля, вкриється лободою й не буде тут більше весни, ані літа!"

Курними дорогами між полями просочуються авта, до неї не повертають. Розбрелись її діти далеко — на всі сторони світа. Чи підкаже їм життя, що мали маму? Переглядає сторінки газет, журналів, чи немає там якої згадки про них? Якими річищами підуть, до яких прибоїв приб'ються? Наслухає гудків пароплава. Поле зацілинилось, вона дивиться в далеко дальші обрії. Підслухає їх у радіо, глядить телевізійні програми.

По десятьох роках ми знову тут. Зустрілись при святвечірньому столі. Прибився й Іван, крізь важкі сніги й морози. Стоїть засніжений біля порогу. Радіє обставині, що звела їх під стареньку батьківську стріху за святвечірній стіл. Очима під стелю підсміхається. Стіл поновився новими колядниками, обстановка та ж сама, що й була: і лавиця, біля якої пробував

перших кроків, і ікони, й та ж сама старосвітська коляда.

Іван приїхав забрати маму. А старша сестриця стоїть з прикушеною губою, вона ж перша запропонувала мамі ідеальний спокій, бо діти виросли, а Іван: „Мамо, в мене діти. Марійці пішов шостий рочок, Василькові четвертий. Василько білявенький, а Марійка й ім'я ваше носить, і дивиться вашими очима. Тільки мови немає в них бідних. Аж гріх, як калічать! Дружина моя сиротою виростала між чужими, а я на роботі, прийду ввечері й не пізнаю своїх дітей. Ой мамо, мамо; діти. Стільки турботи, що й радості!" Він метнувся до валізи, добув награну дітьми платівку й залебеділи в хаті дитячі голоси. Коляда бабі. Ніби десь з-за стіни несуться дитячі голоси, а бабі ввижаються вони під вікнами. Стоять з задертими голівками, в сумерку пашать личка, очка світяться, — віншують бабі. Ніжними пальчиками душу лоскочуть. Вслухується баба, щось підшіптує, втерає очі.

Зорі гаснуть — вона збирається. „Піду, піду до вас, мої найдальші й найменші. Далеко ви відбились від мене, та душа простору не знає. Піду, щоб знали ви, що мали бабу. Баба вас приголубить, рідним слівцем зогріє, не дасть вам відбитись від нашого роду. „Бере в торбу проскурку, виходить із теплої хати в морозну ніч. Замикає хату, ключ ховає під стріху. Виходить з воріт. Позасипали сніги дороги. За білим горбом жевріє місто.

— Роби сину прослідок, а я за тобою.

— Найтяжче, мамо, цих дві милі, а там на літак і так, як слово сказати, ми вже вдома. Ідуть, син вмовляє маму. „Мамо, в нас вічне літо: запах квітів, спів пташок... Живемо в достатках. Всього маємо вдосталь. Бракує нам тільки одного. Так. Бракує того, чого ні за жодні гроші не купиш..."

Син робить прослідок, мама слідом за ним.

З-за хмари місяць кольорами пастелі етюд малює: фарма — біле поле — прослідок місто.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Євген Угринюк — власник
CHARLES DRUGS
Cor. Selkirk & Charles Tel. JU 2-4898
Winnipeg

Лариса Мурович

ЄДНІСТЬ

День почався у погожості,
Сонце освітило вись —
Ні, сьогодні у ворожості
Нам не можна розійтись!

Не пригадуйте минулого,
Що як камінь у глибінь
Кинений — а затонулого
Хто підійме в височінь?

Інша справа із людиною,
Бо вона живуча є —
Помирившися з вершиною,
Ростом рівна їй стає.

А думки її окрилені
Підлітають вище хмар —
То ж у єдності посилені
Збережім небесний дар.

І схилившись на долину ми,
Де незгоди є осот,
Кожну зустрічну людину ми
Підтягаймо до висот!

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Розуміючи виховне значення сатири у товариському житті Екзекутива Союзу Українок Америки проголошує

КОНКУРС НА САТИРИЧНИЙ ТВІР

Предметом Конкурсу є сценка-одноактівка з сучасного побуту, з злободенною тематикою. Побажано було б, щоб кількість осіб не була надто численна і декорації відповідали нашим спромогам.

Учасники Конкурсу можуть бути всі талановиті люди, що вміють спостерігати.

Нагороди Конкурсу — перша 100 дол., друга 75 дол., третя 50 дол.

Нагороджені й відзначені твори призначені для виключного використання Відділів СУА.

Реченець Конкурсу: 30. квітня 1963 р.

Твори розгляне Мистецьке Жюрі у складі: Ніна Лужницька, Іванна Савицька і Лідія Бурачинська.

Дописи означувати псевдонімом, подаючи в окремій, запечатаній коверті справжне прізвище автора. Надсилати на адресу Централі СУА, 4936 N. 13-та вул. Филаделфія 41, Па. — з дописком: Конкурс сатири.

Одержав стипендію Союзу

Щоб дати признання і заохоту талановитим студентам в Манітобському університеті, які вчаться на курсі української мови, манітобська пров. екзекутива Союзу Українок Канади щороку дає нагороду в сумі $50.00.

Минулії весни нашу нагороду одержав добре відомий і активний студент Олег Ґерус, син Всеч. о. і добр. Ґерусів. Нагороду одержав за написання есей марки.

Олег Ґерус народився в Україні на Волині, але будучи ще немовлям покинув рідну землю, коли батьки в часі воєнної завірюхи пішли на еміґрацію. Вищу школу закінчив Олег у 1959 році у Вінніпеґу в Сислер Гай Скул. Там він одержав як дуже здібний студент стипендію на вступ до Манітобського університету. В університеті він продовжував свої студії дуже успішно, бо на четвертім році, крім нашої стипендії одержав ще нагороду ім. пані А. Савули за українську історію. В 1962 році Олег закінчив перший університетський рівень науки і одержав степінь В.А., в галузі політичних наук.

Олег каже, що це його лише перші кроки в науці на університеті. 1962 року він отримав стипендію від манітобського уряду на продовжування студій до ступеня магістра в „Артс". Тепер він є ґрадуант помічник у відділі історії. Олег Ґерус спеціялізується в европейській історії і прямує до осягнення ступення доктора філософії в східно-европейській історії.

Поза університетськими студіями Олег виявляв активність у інших ділянках. Від 1959 до 1961 р. був членом пров. екзекутиви СУМК на Манітобу, заступаючи голову цілий 1961 рік. Він організував провін. сумківські концерти, був заступником голови відділу СУМК при Соборі

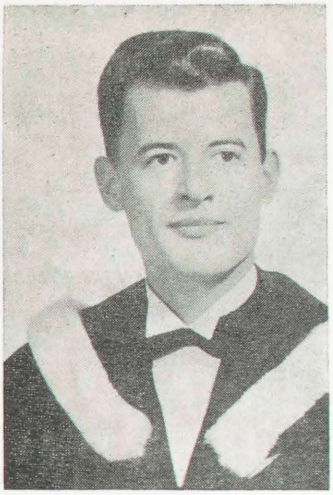

Олег Ґерус

св. Покрови у Вінніпеґу через 2 роки.

В університеті Олег був головою Студентського Клюбу ім. Іларіона через 2 роки. Був одним з організаторів манітобського відділу Союзу Українських Студентів в Канаді і перший їх предсідатель. Він був координатором першого Українського Студентського Тижня в університеті. Тепер він є заступником голови СУСК і уступивший голова Студентського Клюбу Іларіона. Він бере активну участь в групі українських народніх танцюристів у Вінніпеґу і також в університеті у спортових змаганнях „Сокер і волей бол". Є членом Алфа Омеґа (інший український студентський кружок), Ліберального Клюбу і Клюбу Історії.

З вище наведеного ми бачимо, що Олег дійсно є активним і діяльним студентом. Вже відтепер можна покладати надії на нього, як одного з першорядних працівників на українськім народнім полі.

Розалія Кондра.
референтка стипендій

Веселих Свят

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і щасливого

НОВОГО РОКУ

бажає

всім членкам Союзу Українок Канади прихильникам і всьому українському народові в Україні й у світі

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Канади в Торонто, Онт.

Таісія Бевш, голова
Стефанія Олійник, секр.

Найкращі побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

засилає

D. YANDA, Q.C.
Barrister and Solicitor

Yanda & Gregory **Phone GA 22-1115**
307 Royal Trust Bldg. Edmonton, Alberta

НА ДЕРЖАВНІЙ ПОСАДІ ЗА ГРАНИЦЕЮ

Гилда Таска

До редакції „Промінь" зайшла минулого місяця елегантно а разом з тим скромно одягнена, з ніжною усмішкою і щирими розумними очима панночка: це Гилда Таска, наша давніша вінніпезька сумківка, донька пані Таскої, яка приїхала з далекого Гонґ Конґ у відвідини до своєї матері та сестри у родиннім домі у Вінніпеґу.

Кілька сердечних слів теплого привітання нашої гості і спостерігаємо, що маємо до діла з людиною, хоч ще дуже молодою, але бувалою у світі. Витонченність у поведінці, ввічливість, щира, притаманна українкам широка усмішка і почуття самопошани.

Гилда Таска це уродженка Вінніпеґу, донечка широковідомих громадян Таских (батько вже не живе) займає позицію секретарки в одній з комісій департаменту Еміґрації й Горожанства за границею. В Гонґ Конґ вона вже через три роки сповняє свою службу.

Кілька днів перед нашим інтервю, Гилда висвітлювала образки в Колеґії св. Андрея зі свого побуту в Гонґ Конґ а також дала обширну доповідь про життя тамошніх жителів. Гилда дуже цікаво й живо оповідає про звичаї, культуру, спосіб життя, умовини цього старинного народу; вона висловлюється про людей тепло, ласкаво; в цілій її доповіді присутні відчували велику гуманність молодої людини. Вона завжди готова всякому допомогти, не робить різниці, чи це старенька жінка, чи дитина — бідні, чи багаті — вона до всіх уважлива.

Слухаючи її розповіді про побут, умовини, економічні проблеми, так живо нагадувались прекрасні повісті славної американської авторки Пирл Бак про життя китайського народу. Висвітлені образки давали глядачам справжню насолоду оглядати чудові панорами, будівлі, памятки цього чудового острова.

Гилді подобається жити в Гонґ Конґ. Вона з тугою згадує про той час, коли її прийдеться службово залишати цю країну і переїжджати до Німеччини. В Гонґ Конґ її лишається бути лише пять місяців. Працю свою вона теж любить. Працювати в департаменті Еміґрації й Горожанства почала Гилда 1955 року, закінчивши вищу школу у Вінніпеґу. До Гонґ Конґ виїхала з комісією 1959 р. В цій канадійській комісії в Гонґ Конґ працює 7 осіб і між ними Гилда лише одна українка.

Н.К.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
Decore, Koshuta, Sully, Broda & Kawulych
Edmonton, Alberta

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
SAHAYDAK CATERING SERVICE
384 Sinclair St. Phone JU 9-8669
Winnipeg, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
THE DOMINION FURRIERS
A. Kolodka Prop.
Union Bldg. Phone 24 386
10021-102 Ave., Edmonton, Alta.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!
Всім нашим приятелям близьким і рідним ці-, лому українському народові засилаємо наш святочний привіт і бажання
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Іван і Докія Бурдейні,
Брентфорд

З побуту поетеси Ганни Черінь у Едмонтоні

Десятого липня 1962 р. українці міста Едмонтону мали нагоду бути на літературному вечорі Ганни Черінь.

Вечір цей улаштували: Літературно Мистецький Клюб і Централя Союзу Українок Канади. Помимо того, що вакаційний-літний час не дуже сприяє таким імпрезам, на цей вечір прибуло задовільне число слухачів. Програмою проводив голова Літ.-Мист. Клюбу др. Яр Славутич, професор Албертійського університету. Він познайомив присутніх з поетесою, її життям і творчістю. Пані А. Мельник, кул.-освіт. референтка Союзу Українок Канади привітала гостю в імені організації.

В програму входило читання поезій з нововиданої збірки „Чорнозем". Поезії читала артисти — пані Н. Жмурко, пан І. Прокоп і поетеса, що здобула собі серед слухачів велику симпатію і належну оцінку. Збірка її поезій заслуговує на почесне місце в кожній бібліотеці. Ганна Черінь своїми творами здобула собі визначне місце в українській літературі. Централя Союзу Українок Канади, навязавши знайомство з Ганною Черінь, запросила її дописувати до нашого журнала „Промінь". Поетеса радо прийняла запрошення, читачі журнала мають нагоду познайомитися з її творами, що друкувалися й друкуються час від часу на сторінках „Променя".

На другий день після літературного вечора, Ганна Черінь загостила до канцелярії Союзу Українок Канади, познайомилася з членками централі та іншими особами. З нагоди цих відвідин, улаштовано спільний обід. Програмою під час обіду проводила пані Л. Івасюк, перша

На знимці: перший ряд зліва направо: О. Лукомська, М. Гнатюк, Д. Яндова, Ганна Черінь, С. Пауш, Р. Карпяк, М. Будник. Другий ряд: М. Яремчук, К. Засійбіда, С. Гриник, Л. Івасюк, Н. Сенів, А. Мельник, С. Василишин, Н. Боднар, О. Ганочко.

заступниця голови Союзу Українок Канади, вона привітала поетесу й попросила до слова. Ганна Черінь признала, що жіночі організації виконують дуже важну роботу для своєї нації, та закликала, щоб усюди піддержувати своїх письменників, як визначних так і початкових, що має великий вплив на творчість.

Уступивша голова Союзу пані С. Василишин подякувала щиро поетесі за відвідини у канцелярії Союзу та промову під час обіду.

З нагоди зустрічі Ганни Черінь з членками С.У.К. зроблено кілька фотографій, що будуть милою і вартісною памяткою. Маємо надію, що ще не раз будемо зустрічатися з поетесою Ганною Черінь у Едмонтоні.

О. Лукомська

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають всім своїм рідним і приятелям
Петро і Софія Гриник
Mr. & Mrs. Peter Hrynyk
Edmonton, Alberta

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає своїм членам і симпатикам
Кредитова Кооператива Північного Вінніпегу
NORTH WINNIPEG CREDIT UNION SOCIETY LTD.
667 Flora Ave. Winnipeg 4, Man.
Tel. JU 9-8808

Найкращі побажання
З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
засилає
Drs. VERCHOMIN & HOLUBITSKY
Edmonton, Alberta

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
UNIVERSAL RADIO & T.V.
925 Main St. Winnipeg 4
Tel. WH 3-9900

АКТИВНА ГРОМАДЯНКА

Дня 29 серпня м. р. провідні діячки у Форт Вілліям, бажаючи виявити пані Олесі Александрі свою пошану і вдячність, прибули до її дому і провели з нею спільно вечір, під час якого всі присутні щирими словами відзначили її невсипущу працю в українських жіночих організаціях. Пані Олеся це дочка українських піонерів, з дому Козло. Вони її виховали і подбали про її освіту. Всі три їх дочки вибрали для себе учительську професію.

Від 1930 року, коли вона одержала учительський диплом, вона учителює в Форт Вілліямі і працює в активних рядах українського жіноцтва, як його передова діячка. Не було ніколи такої громадської справи, щоб вона поставилася до неї байдуже. Пані Олеся, членка Союзу Українок Канади, і була деякий час його головою. Належить до Мистецької Комісії при Комітеті Українок Канади, вона декорує рік-річно українську секцію у виставовім павільйоні і належить до загального виставового журі, що оцінює мистецькі сектори. Окрім того вона находить ще час, щоб бути активною членкою хору при Товаристві „Просвіта", бере участь в Товаристві Сприяння УНРаді, вона є права рука для Управи Комітету Українок Канади і кожного року можна її побачити між збірщицями під час українського „теґ дей" на Фонд Допомоги. Вона ніколи і від ніякої праці не відмовляється.

Життя її не було вистелене рожами. Вона перенесла великий біль по передчасній смерті свого чоловіка бл. п. др. Петра Венґера, але й після того трагічного у її життю удару вона не заломилася і прийняла його з християнською покорою. Нині у своїм приватнім життю вона шукає розради в успіхах своєї доньки Петрусі, що якраз закінчує університетські студії. Підсумовуючи вгорі сказане, можна ствердити, що пані Олеся Александра Венґер належить до тих шляхетних жінок, які на кожному місці, як в своїм приватнім, так і громадськім життю роблять добру роботу безкорисно і скромно, без уваги на те, чи за це буде для них признання.

Вечіркою в домі пані Олесі провадила її товаришка по професії, пані Анна Стасів, яка займає також чільне місце в українськім життю, а вітали її пані Александра Тацюн, голова місцевого Комітету Українок Канади, пані Марія Холодило, від Комісії Українського Мистецтва, пані Марія Дутка від місцевого Союзу Українок Канади і пані Наталка Вацик. Надзвичайно милу характеристику невістки заподала її свекруха пані Ева Венґер. Вона сказала з глибоким зворушенням, що Олеся належить до того роду жінок, що шукають сонця, що б його промінняими освітити і огріти свій дім і життя своєї родини, які люблять людей і працю для них.

На закінчення вечірки пані Олеся, як завжди скромно і сердечно дякувала всім за признання. Вона велика у своїй скромності. З такими почуваннями прощалися учасники вечірки, щоб з пані Олесею знова зустрітися при громадській праці. **Одна з учасниць вечірки.**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає всім своїм покупцям і прихильникам
STRELL'S PHARMACY
Arlington at Boyd
A. Strell, Chemist
Phone JU 6-1152 Winnipeg, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
усім нашим покупцям і приятелям бажає
NESTOR'S BAKERY
912-20th St. W. Saskatoon, Sask.

З нагоди
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
БАЖАННЯ ВСІМ НАШИМ КЛІЄНТАМ
засилають
БАРИЛЮК і КУЧЕР
адвокати і нотарі
4th Flr. Crown Trust Bldg. 364 Main St.
Phone WH 2-5151 WH 2-5152
WINNIPEG 1, MAN.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм приятелям, всьому членству Союзу, читачам „Променя" і всьому українському народові.
Марія Музика
Веґревил, Алта

ПРО АРХІВ, МУЗЕЙ І БІБЛІОТЕКУ В МАЯМІ

На початку січня цієї зими знов багато українців з Канади направиться до Флориди, щоб провести на сонці найхолодніші в Канаді дні.

Поїдете до Маямі? Відшукайте Український Народний Дім і зайдіть для культурної розваги. Там знайдете молоду бібліотеку і започаткований архів-музей. Всім цим клопочеться українське товариство Народного Дому.

Почин до заснування бібліотеки дала пані Катерина Яремчук з Дітройту. Пані Яремчук відвідуючи Маямі в 1956 році і зайшовши до Народного Дому та не знайшовши там випозичальні книжок, довідалось, що місцеві громадяне закупили більші твори наших клясиків до спільної міської бібліотеки. По розмові з головою т-ва п. Стеком, пані Яремчук зробила деякі заходи, щоб помогти маямським українцям улаштувати бібліотеку в Українськім Народнім Домі. Вона з'ясувала в пресі потребу такої бібліотеки для приїжджих гостей українців, подала адресу куди висилати книжки і сама придбала чималу скількість книжок і вислала їх з Дітройту до Маямі.

В 1961 році в Народнім Домі в Маямі вже знаходилась не тільки бібліотека, але й архів-музей. Пан Т. Наконечний, бібліотекар і секретар т-ва подав деякі інформації пані Яремчук про поступ бібілотеки. Бібліотека заснована 1958 року. Т-во ім. М. Лисенка, відділ УНС в Маямі подарував гарну шафу на книжки. Перші посилки книжок до бібліотеки в Народнім Домі в Маямі подарували — п. Т. Мимрик, п. С. Маїк і п. Т. Наконечний. Пані Яремчук з Дітройту вислала поважну скількість книжок через три рази. Бюст Т. Шевченка, привезений до Америки 1908 р. з села Мислова, Скалатського повіту подарували його власники п-во Левковичі. Закінчуючи звідомлення з розвою бібліотеки, п. Наконечний висловив подяку жіноцтву в Дітройті та назвав цю бібліотеку духовим скарбом. Крім пані Катерини Яремчук, бібліотекою цікавились та її піддержували інші пані в Дітройті, а особисто відомо, що пані Ірина Козаченко з Дітройту також цікавилась і давала поміч.

Світлина з бібліотеки-музею в Маямі: Зліва направо пані Волиняк, пані Козира і пані А. Наконечна.

Минув рік часу від того звідомлення. Віримо, що за той час бібліотека побільшилась, що в цій бібліотеці не один самотній відпочивальник знайшов відраду в книжці, журналі чи часописові в рідній мові..

Коли їдете до Маямі, не забудьте взяти з собою течку гарних книжок з Канади для подарунку бібліотеці. Вас радо повітає п. Наконечний. Його адреса: 5198 N. W. — 3rd Ave., Miami 37, Florida, USA.

Н.К.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ВАСИЛЬ БОГОНОС
Окуліст і оптометрист, екзамінує очі
615 Selkirk Ave. (Selkirk & McGregor)
Winnipeg, Man. Phone JU 23286
Вечорами після замовлення.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
K. & A. ROOFING LTD.
1065 Notre Dame Ave. Phone SP 4-3014
WINNIPEG, MAN.

ПРОМОВА ПАНІ НАДІЇ МАЛАНЧУК,

виголошена на урочистому прийнятті для нових громадян Канади (в скороченні)

Дуже мені приємно брати участь в цьому прийнятті, яке урядив Комітет Українок Канади, відділ Торонто, для осіб, що нині одержали папери горожан Канади.

На цьому вечорі маємо нагоду побачити народне мистецтво українців і познайомитися з їх музикою і вишивками, цими виявами їх культури, яку вкладають в скарбницю Канади.

Більшість з вас нещодавно стали громадянами Канади, але напевно ще памятаєте той день, коли прибули ви до Канади 5 років тому назад, як емігранти в незнане. Тепер стали ви повноправними горожанами і цих 5 років багато чого змінили у вашому житті. Ви почали вивчати англійську мову, увійшли в канадійське суспільство і будуєте пляни на будуче для себе і своїх дітей.

При одержанні паперів горожанства, ви зложили присягу на вірність Канаді і послух її законам. Це не значить, однак, що маєте забути вашу Батьківщину і любов до неї. Це — неможливо... Тільки людина з одвічними традиціями, надхнена всім найкращим, що дав їй Рідний Край, може стати корисним громадянином Канадійської Нації.

Канада є велика тим, що ріжні народи зложили їй в дарі здобутки своєї культури, вона — як симфонія, в яку кожний музикант вкладає своє уміння. Якщо ми забудемо свій край — не дамо Канаді того, чого вона сподівається по нас.

Перебуваючи вже 5 років в цій новій для нас країні, набули ми вже спогади і нові враження і полюбили цю землю, яка стала країною наших надій і мрій. Канаду обрав той, хто втікав від політичної небезпеки і релігійних переслідувань, хто прагнув здобути свободу слова і переконань, провадити життя вільної людини. Батько родини сподівається знайти підставу для забезпечення добробуту своїм дітям, дати їм освіту й виховання, щоб відповідно приготовити їх до, щоразу більше скомплікованого життя.

Не тяжко дотримати присягу вірности країні, яка уможливлює вам здійснення ваших мрій. Канада є тою країною... Вона не тільки дає вам право вирішувати про її долю й голосувати, але й право бути обраним до керуючих органів і репрезентувати свою округу та тим впливати на державне й економічне життя. Але мало — користати з добродійства країни, треба також бути особисто відповідальним за її добро, відчувати гордість з її здобутків і бути свідомим цієї відповідальности.

Часом буває тяжко зрозуміти, як можемо нести індивідуальну відповідальність в такому великому місті, як Торонто. Але ми — неначе поодинокі маленькі камінчики, які не можуть спинити бігу потоку, стаємо могутньою силою, коли згромаджені і, як камінна тама, можемо змінювати біг життя.

Розуміючи значення горожанських паперів, ми не завжди застановляємося над тим, що вони нам властиво дають в приватному житті.

Добрий громадянин дбає про включення себе в місцеве суспільство, що складається з багатьох націй. Мусимо жити з ними в добрій згоді й приязні, пізнаючи взаємно один одного і вимінюючись здобутками культури. Тим самим втілюємося у суспільство Канади, як також — працюємо й для добра свого народу. Об'єднані канадійським горожанством, стаємо рівноправними партнерами, що працюють для щастя свого і тих, хто прийде по нас.

Людина не може жити тільки для себе в замкненому колі, вона віддає спільноті свої таланти і досвід. Історія, наука, література і мистецтво дають нам силу прикладів, ми можемо назвати безліч імен славних людей, що працювали для людства. Др. Пастер, Шекспір, Бетовен, Леонардо да Вінчі... наш Шевченко. І то все ґенії ріжних народів. В державному житті Канади також працюють найдостойніші представники етнічних груп, що становлять складові частини населення Канади.

До тих, хто нині прилучився до нашого суспільства, в цей урочистий момент, звертаюся з привітом і всім вам бажаю щасливого життя в Канаді.

Переклала з англійського **В.З.**

Комітет Українок Канади

Відділ Торонто

ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажають
KARASEVICH & RADCHUK
BARRISTERS & SOLICITORS
711 McIntlre Block Tel. WH 22414 5
Winnipeg 2

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

Яскраве проміння того незвичайного світла падало на білу, як сніг, постіль, на довірливо схилені одне до одного й усміхнені в солодкім сні обличчя — такі прекрасні, такі щасливі подружнім щастям обличчя, що мати мимоволі залюбувалася ними, ба навіть відчула прихильність до діви, подруги її сина.

— Іди, — підштовхнула чаклунка Олексичеву матір, тичучи їй у руки важкі, з відточеними лезами ножиці. — Іди й роби, як я веліла.

— Мені страшно, — оступилася жінка. — Я не можу... Погляньте, які вони щасливі, яка хороша з них пара!

— Не хочеш? — наступилась стара. — То нащо ж морочила мені голову, чому бродила в горі по лісах?

— Я хотіла...

— Нічого ти, бачу, не хотіла. Прощай, коли так! І з сином прощайся. Назавжди прощайсь!

„З сином? — опам'яталась мати. — З моїм єдиним сином?"

— Ні, ні... Постривайте!

Жінка заступила чаклунці дорогу, тисне до грудей холодні, мов гадина, ножиці.

— Я... я піду. От тільки постривайте трішки — я піду.

Чаклунка буркнула щось, та проте не відмовила жінці — стала біля виходу із схованки,, позирає спідлоба, немовби підганяє її тим суворим і нещадним поглядом. Мати перезирнулася з нею раз, вдруге і рушила до ложа. Ступила крок і зупинилася. Ще ступила — іще зупинилася, оглядається. Зрештою підійшла до подружнього ложа, схилилась над сонною красунею і, зібравши однією рукою сяючі в темряві коси, відтяла їх ножицями при самій потилиці.

В одну мить сталося щось неймовірне: діва скрикнула не своїм голосом й прожогом кинулася в двері, а слідом за нею, мов шипіння змії, нісся в'їдливий сміх старої чаклунки.

— А що, — глузувала вона, — нахизувалася красою? Пізнала, яка вона, любов красного молодця? Помучся тепер, пильнуючи за ним згори, спробуй і нашої долі — долі потвор! Хе-хе-хе... Помстилась я таки тобі, премудра діво!

Стара засміялась несамовитим сміхом і раптом стихла. Немовби вітром винесло її з терема... Мати Олексича тепер тільки побачила, що син її теж схопився з ложа і, не розуміючи, видно, що сталося, вибіг слідом за дівою. Чути було, що він шукає її, кличе на ймення. Та діва не озивалася, одна луна гриміла під високим склепінням. Аж раптом шугнуло щось повз вікна раз, вдруге, — і коли молодець вибіг надвір, згори почувся жалісний чи то людський, чи то лебединий голос:

— Прощай, Олексичу! Проща-а-ай!

І стихло. Глухо і порожньо стало у ложниці і навколо терема.

Мати злякалась тієї тиші, злякалась і опам'яталася: адже син не бачив її, адже він може зникнути, візьме і побіжить за красунею, за лебедицею...

Не тямлячи себе, кинулась із ложниці. Та не встигла переступити поріг — наткнулася на непорушну постать Олексича.

— Сину, — покликала вона, не помічаючи в тривозі, що тримає в руках холодні, мов змія, ножиці, пишні, опрімінюючі її й Олексича коси. — Сину, я тут. Я...

Молодець обернувся, глянув на матір, на довгі, звисаючі до самої землі коси, від яких розходилось в усі боки золотаве світло, і ще дужче збілів.

— Ви? — не вірив Олексич. — Ви відрізали у Горислави коси?

Мати не знала, що сказати на те. Вона тепер тільки збагнути, що любов її використали для злочину, що вона вчинила лихо, непоправне лихо! І тому розгубилася. Дивилася то на Олексича, то на сяючі в руках коси і не знала, куди подіти їх, чим виправдати себе перед сином.

Мовчав і Олексич. Глядів на матір, остовпілий, і мовчав. Потім згадав щось, вихопив із її рук коси і, не попрощавшись навіть, зник між густими зарослями довколишнього лісу?

— А нащо? — поцікавилась Чорна. — В косах була якась чарівна сила? Вона провела його, мабуть, крізь зачаровані місця гори?

— Ні, — посміхнувся Всеволод. І входи, й виходи з гори були тепер Олексичу відомі: діва навчила, як обминати чари. Молодець сподівався врятувати свою кохану. Він знав із уст

самої Горислави, що коси дають їй змогу набути плоть людську. Тому й шукав, хотів вернути їх нещасній лебедиці. Та, певне, не знайшов. А може, і зустрів коли, пуття було вже мало: лебідь не могла зростити коси, стати дівою. Олексич не міг розпізнати її серед сотень стрічних лебедів.

— Отаке-то зчинилося з молодцем, — зітхнув парубок. — Пішов світ за очі, і слід його пропав. Скільки не ждали, скільки не виглядали батьки — дарма: забув Олексич і рідню, і землю свою, колись таку любиму, — усе забув, отьмарений коханням. Може, пізніше й облишив би шукати, гляди, й невірився б, та ба: снилася щоночі. Прилетить, сяде в головах, і пестить, і ніжиться пригортаючись. А проснеться молодець — нема. Одні сліди виднілися довкола. Та пух ще іноді знаходив на собі.

В світлиці стало тихо, як після грози.

— А може, він просто загинув десь? — не вірила княжна. — Адже міг загинути від звіра чи в болоті?

— Ні, — почувся густий і впевнений голос. — І землі своєї не забув, і загинути не загинув.

Обоє — і Всеволод, і княжна — тепер тільки помітили, що двері в сусідню кімнату прочинені, що Осмомисл сидить неподалік, слухає їхню розмову.

— Ви певні в тім? — першим озвався Всеволод, може, для того тільки, щоб зам'яти якось свою ніяковість. — Вам волхв так говорив?

— Говорити не говорив, — спокійно пояснив конюший, — однак довідався я про це від нього.

— Але як?

— Та дуже просто. Хоронив я його. І от, обмиваючи, знайшов на тілі самі золотаві коси, про які ти вів отут річ.

Княжна зойкнула й, обрадувана чи зацікавлена, схопилася з ложа, босоніж кинулася у сусідню кімнату.

— На тілі, кажете? Золоті? І такі ж довгі? Так же світились уночі?

Вона опустилась перед старим на коліна, мов зірка, сяяла на радощах.

— Чи світилась, не знаю, — пом'якшав Осмомисл, — бо я спалив їх разом із волхвом. І серед дня. А що довгі, то довгі. Кілька разів оперізували тіло старого. І золоті, пишні, точнісінько такі, як Всеволод тобі їх змалював.

— О боги! — дівчина сплеснула в долоні, зирала то на Всеволода, то на конюшого. — То значить... значить, волхв і був Олексичем? Він повернувсь-таки до рідної землі?

Конюший спинив на ній все ще допитливий, але потеплілий уже погляд і довго не зводив його з дівчини. Потім підніс жорстку свою руку і, може, вперше за двадцять з лишком літ ніжно погладив довірливо підставлену пишноволосу голову.

— Тобі, княжно, про смерть слонів не говорили часом гості?

— Ні, — насторожилась Чорна, не розуміючи, до чого тут слони.

— За морем, діти, ходить про них легенда, — пояснив Осмомисл, звертаючись уже до обох: і Всеволода, і Чорни. — Слони, кажуть, усе життя тиняються по лісах, а умирати йдуть туди, де умирали предки. Отак і люди. Блукають по світу. Одні ганяються за славою, інші — за багатством, треті — за красою, а зрештою у рідний край несуть свої кістки.

— Тобто тоді, коли развіють по вітру надії, коли у серці згасне весь вогонь- — не поступався Всеволод.

— Можливо, й так, — погодився конюший.

— Але ж землі, землі що з того? Нащо приймає вона їх, отаких видиханих, спопелілих.

— Нащо? — жвавіше перепитав Осмомисл. — А хоча б на те, щоб інші не квапились іти по їх путі. В житті, мій сину, як на вловах: одна невдача більше вчить, ніж сотня непомічених на радощах удач.

Княжна не втручалась у суперечку, зирила то на одного, то на другого і не насмілювалася кинути слово. А коли збагнула, що Всеволодові нічим заперечити, що конюший обстоює по суті її думки, — схопилась і гаряче обняла старого.

— Спаси біг вас за добре слово! — обпалила вона його теплим жіночим подихом. — Ми однодумці, виявляється. А я так зле про вас мислила, так боялася у перші дні!

Дівчина дивилася на нього щирими, сповненими тепла і ніжності очима, і конюший чув, що погляд той, а надто полишений на устах цілунок топлять у серці кригу, ламають досі міцну і непохитну волю.

Але диво: він не противився, він чомусь не збирався навіть противитись.

„Роксано, Роксано! — терзався в думках. — Що я зробив з тобою, Роксано?"

XIV
Нові тривоги

Вертаючись одного разу із нічних об'їздів по пасовиську, Осмомисл угледів неподалік від своєї оселі Сокола і насторожився. Як, княжна не поїхала на влови? Така завзята нібито, така охоча до ризикованих облав — і не поїхала? Але ж чому? Захворіла чи, може, не помирилася із Всеволодом?

Конюший торкнув острогами коня, поспішив до оселі. Він і сам ще не знав, чому тривожиться за княжну, як не знав і того, з яких пір почав тривожитись. Адже дівчина в безпеці нібито, адже її поважають, де там — оберігають тут. Хіба Всеволод накоїв чогось? Невже Всеволод?

Дома підозра ще більше посилилася. Чорна довго не озивалася на його оклик, а коли наважився прочинити двері, сховала обличчя в подушку і заплакала стриманим, але сильним і надривним жіночим плачем.

Конюший розгубився, не знав, що робити. Він давно вже не був серед людей, зокрема серед жінок. За двадцять з лишком літ самотнього, затіненого лісовими пущами життя розучився поводитися з ними, не знає, з якого боку підходити до них. А тут ще й не просто собі жінка — дівчина, та й не яка-небудь дівчина — княжна. Але бажання довідатись, що ж трапилось без нього, чому так ревно плаче дівчина, примусило все-таки видавити із себе слово.

— Княжну образили, чи почула щось лихе?

І, не дочекавшись відповіді, посилив голос:

Але княжна мовчала. Схлипувала, кутаючись у покривало, і мовчала.

„Таки щось трапилось", — подумав конюший і важко опустився на поставлену неподалік від прочинених у світлицю дверей колоду. Підозра здавалась йому йому тепер незаперечною, нещастя видимим, але як підступити до дівчини, як заговорити з нею про це, не знав та й не наважувся. Позирав з-під нахмурених брів на княжну і не наважувся. Аж згодом, коли Чорна стишилась-таки, підвів важку після безсонної ночі голову і, намагаючись бути якомога лагіднішим, запитав:

— Так що ж тут скоїлось у вас? Чому княжна так плаче?

— Мені... додому час, — обізвалась нарешті дівчина. — Я боюсь за тата. Адже він не зна, куди поділась його доня. Анічогісінько не зна! І, певне, мучиться, страждає.

Осмомисл аж випростався, вражений і намірами княжни, і тим, що підозра його виявилась такою хибною. Якусь мить не вірив навіть, що чув це від дівчини, що вона сказала саме так, як вловило його вухо. Але тільки мить. Охоча до розмов, княжна тут же переконала його, що вона справді має такі наміри.

І Осмомисл злякався. Як, вона поїде звідси? І віддасть себе в руки хозарам? А Всеволод? А князь? Князь так і лишиться непокараним? Так і виплутається із розставлених ним силець?

Дівчина обернулась тим часом, глянула на нього своїм щирим, що проникав у саме серце, поглядом і жалісно, не зупиняючись, почала розповідати, як загинула її матуся, як образила вона, Чорна, перед від'їздом батька, а потім шкодувала, плакала навіть. Та настала вирішальна мить — і знову не повірила йому, втекла в ліси. І як втекла: таємно!

Говорила довго, з сльозами на очах, а Осмомисл дивився на ті сльози, на повите сумом личко і не знав, як бути, що робити. Хотілось перечити дівчині і відчував, що тане перед її вродою, перед добротою, що його кляте, як говорили колись, серце зносилось уже і ладне поступитися.

Видно, побоюючись, щоб часом не сталось цього, Осмомисл підвівся і дав знати, що йде з оселі.

— Ти... не спіши, дитино, — сказав благаюче. — Повернеться Всеволод — порадимось. Можливо, спершу він поїде до Чернігова, узнає, як і що. А там видніше буде. Коли захочеш, то й батькові сповістимо.

Він не певний був, що зробить саме так. Але йому треба було сказати щось дівчині, треба було обнадіяти чимсь і тим затримати, хай і ненадовго, але затримати.

Надворі не міг знайти собі місця. Тривога, немов мара та, переслідувала його, не давала спокою. Зрештою вийшов за огорожу, попрямував до свого улюбленця — товстого тисячолітнього дуба. Сів біля стовбура під густим і розлогим гіллям, зміряв очима пасовисько, погожу вранішню далечінь і задумався.

„Світе ясний, світе прекрасний. Який ти великий і який дивний єси. Бачив я тебе і в лісах сіверянських, і в землях хозарських, за окіянморем широким і в горах високих. Дивував ти мене дивами, страхав чудами-юдами, та не відкрив досі істини — свого найбільшого чуда на землі. Чому ти приховуєш її? Нащо приховуєш? Боїшся, що згинеш? Чи, може, навпаки, не хочеш, щоб люди стали людьми?

А мене цікавить, бач, яка вона є, істина,

який ти єси. Мене цікавить, чому і нащо робиться отаке на світі? Хіба я, до прикладу, родився із гадами в серці? Хіба тоді ще, молодцем, в дні любощів з Роксаною не плекав я голубиних мрій про щастя? А ти прислав, бач, князя з посадником, вселив у моє серце гадів і штовхнув на злодіяння. І яке злодіяння! Я забив найдорожчу для мене людину, підняв руку на своє щастя. Так, так, на своє щастя!

Ну, а тепер ось інша завітала до мене. Через двадцять літ завітала! І хто: дочка того ж князя. Та ба, яке диво твоє, світе ясний: дочка, а посіяла у серці інше зілля, збудила інші почуття. Чому це? Чому? Адже я відкинувся був од світу, зненавидів усе і всіх. Адже я більш ніж двадцять літ носив у серці злобу, марив про помсту, а зустрів цю дівчину із серцем сизої голубки, цю щирість, чарівну красу — і сам тепер не розумію, що робиться зі мною. Я забуваю при ній про помсту, тану перед нею, як віск на вогні, і, здається, ладен визнати, що помилявся, що на світі не все таке бридке, як думалось по зраді Роксани, після княжого суду, що світ взагалі не без добрих людей.

Чому це? Краса ця пробудила в мені людину, чи горе колишнє допомогло зрозуміти красу? Та й як воно буде тепер із помстою? Чи зумію є перечити заради неї дівчині? Чи знайду в собі силу піти супроти цієї дівчини?"

Всеволод повернувся із ловів десь аж по сніданку й одразу ж помітив, що вдома щось сталося. Батько зустрів його на узліссі і, не цікавлячись облавою, повів розмову про княжну.

— Тобі Чорна говорила щось, як їхав на лови?

— Ні, — насторожився Всеволод. — Вона ще звечора сказала, що не поїде, то я й не турбував.

Осмомисл помовчав, роздумуючи, потім звів на парубка очі і сумно, тривожно навіть сказав: (Д. б.)

ПАМЯТІ МОЄЇ МАТЕРІ

В день 26-го лист. ц. р. припадає 5-та річниця смерти моєї пок. матері — Софії Ткач.

Память про неї не зникає, а світла як і тоді, коли нестало її між живими. Любов до неї не вгасає, а з кожним днем яскравійше жевріє.

Пок. мати моя, як канадійська піонерка, була довголітна членка С. У. К., щиро працювала в відділах, де була приналежна, любила читати жіночу сторінку в „Українськім Голосі" і напевно була б з великим замилуванням читала теперішний наш журнал „Промінь".

З приводу цієї річниці посилаю 5 дол. на прес. фонд журнала і бажаю щоб всі читачі мали задоволення, читаючи його.

М. Керніцка, Виндзор, Онт.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ДОРОГОЇ МАМИ АНАСТАСІЇ НЕВЧАС

Анастасія Невчавас

Цих кілька сердечних рядків присвячуємо памяті нашої Дорогої Мами, Анастасії Невчас. Відійшла Вона у вічність минулого, 1962 року, 16-го січня, в Едмонтоні, проживши 85 років.

Народилась Покійна 1876 року в Чорткові, Західна Україна. До Канади приїхала 1902 року й поселилась в Едмонтоні та прожила тут до смерти.

Як довголітня членка відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана, дуже раділа коли почав виходити журнал „Промінь", читала його від першого числа.

В перші роковини смерти нашої Дорогої Мами, доньки Покійної складають на дорогу могилу мами „невянучий вінок" — пресовий

Хай ці невянучі квіти окрашують її могифонд „Променя" $25.00.

лу і зберігають світлу память про її трудолюбиве життя і посвяту, що їх вона віддавала як своїм дітям, так і свому народові у скромній громадській праці.

Емілія Пронюк **Емма Верхомин**
Лукія Голубіцька **Луїза Феняк** — доньки

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
HILTON RESTAURANT
Елегантне урядження, добірні українські страви
Лев Яворський — властитель
812 Main St. Winnipeg, Man.

ENGLISH SECTION

Olenka Negrych

KHRYSTOS RODYVSIA!

Khrystos Rodyvsia! Again we greet each other with this familiar ancient greeting. Again we gaily welcome the festive season and open our hearts to the joyous wonders of Christmas. Christmas has come again, but we greet it with the enthusiasm and expectation reserved only for the first experiences of our lives.

Such is the miraculous power of Christmas. Since its very beginning it has continued to meet each human being with the same heartfelt wonders. In the land of Ukraine our forefathers responded to it and decorated it with their carols, their legends and their customs, and it becames a vital part of their culture and their lives. The Prince of Peace, whose birth was being celebrated, became not only a symbol of love amongst men, but also a symbol of hope — a hope in a brighter future for every Ukrainian.

"Khrystos Rodyvsia", then, is an expression of glad tidings that the Good which assists in fighting the evil in our lives and in the world, is born. It is an expression which is stronger than reality, for it unites men, often beset by hopelessness and poverty, with the all-embracing power of love. And when the answer, "Slavim Yoho" is echoed, man's hope in God's help is reaffirmed and he faces life until the following Christmas with a courageous heart. And what man is stronger than the man whose heart is kindled by hope?

"Khrystos Rodyvsia" unites us all this Christmas as it always had united our people throughout the past centuries. It rings out its eternal message of love, good will and hope. It rings out from the dim past, from generation to generation, a testament to the fact that if hope is in our hearts no power has the strength to disunite and destroy. It rings out in the sturdy voices of carollers who greet the blessed event with songs and break the news to each household that hope must fill all hearts, for Christ the Prince of Peace is born. Khrystos Rodyvsia!

And if we listen patiently and attentively to the voices, heard on Sviatyj Vechir some seventy years ago, we might be able to hear the naustalgic voices of our first pioneers in Canada, who, torn from their native villages and imprisoned by snow, were forced to greet the Prince of Peace in half-finished shacks or worse dwelling still. Alone, except for the winter sky above and heavy forest around them, they greeted this blessed event with their souls in Ukraine. It was easier to live in the past, and even desirable, for Christmas demanded at least a moment's rejoicing. Stark loneliness engulfed them as they lit the sacred candle and prayed around the supper table. When the father blessed the family a new hope was born midst this helplessness as the greeting "Khrystos Rodyvsia" rang out from his lips. A hope, powerful and obstinate, was born during their first "Sviata Vechera" and this hope was accompanied by a vision of a life of freedom and plenty for their children and grandchildren.

The grandchildren... are we not the grandchildren who appeared in the vision of our first pioneers on that Sviatyj Vechir over seventy years ago? As we gather around the supper table laden with the traditional twelve dishes in homes which are too elaborate even for the brightest vision of our pioneers, we will again hear the immortal greeting "Khrystos Rodyvsia", and like the pioneers, we will feel hope spring in our hearts.

For we Ukrainians cannot live without hope in a better future for our people even in this land of freedom and plenty. We will think of our brothers and sisters in the Ukraine. Are they allowed to carol on Sviatyj Vechir, and do they still await the first star to appear in the heavens, reminding them that Christ is born? Does the father still bless his family during this solemn event of the year and greet them with the joyous news, "Khrystos Rodyvsia"? How strong is the hope for a better future in his heart?

Many an intruder has Ukraine borne and outlived. Today's intruder is a most ruthless destroyer forcing his tentacles deep down into the souls of the people, depriving them of their ancient traditions and religion which fashioned their lives for hundreds of years.

Today, when "Khrystos Rodyvsia" is a phrase which their heart utters, and not their lips, we feel that the hope which these sacred words inspire is

GREAT UKRAINIAN ANNIVERSARIES IN JANUARY

Khmelnytsky's Triumphal Entry into Kiev

On the 14th of January, 1649, the famous Ukrainian Hetman Bohdan Khmelnytsky entered in triumph into Kiev, capital of the Ukraine, returning with his cossack army, after soundly defeating and routing in 1648 three grand Polish armies, consisting of Polish noblemen, and freeing the Ukraine of Polish domination. The great hetman entered Kiev, flanked by a score of his youthful but gallant colonel-generals, with victorious army behind him, as a new monarch and leader of the Ukrainians. He was welcomed and blessed by the Metropolitan of the Ukraine at the famous St. Sophia's Cathedral. The Metropolitan hailed the great Hetman Bohdan as the Ukrainian „Moses" who led out his Ukrainian nation, after some three hundred years of foreign domination, to freedom and self-government. The Ukraine was set up again a free and independent nation by Hetman Bohdan Khmelnytsky.

It is quite interesting to remind ourselves that Europe was dominated in 1649 by two military men of genius — by Oliver Cromwell in the west, in England, and by Bohdan Khmelnytsky in the east, in the Ukraine. In England Oliver Cromwell succesfully overthrew the reactionary and tyrannical government of King Charles I and Bohdan Khmelnitsky soundly defeated the Polish armies of occupation in the Ukraine and ousted out the tyrannical Polish squires and landlords from there. The two great men of the time, Cromwell and Khmelnytsky, correspondend in Latin, congratulating each other for their triumphs.

The Day of Ukrainian Independence

The Ukrainian Cossack Republic, set up by Hetman Bohdan Khmelnytsky, existed for over one hundred years, gallantly fighting for its life against the Tatars, against the armies of the Polish aristocracy, and against the continual attempts of the despotic Russian tsars to interfere in the internal government matters in the Ukraine, — acting not as military allies, but as clever and crafty would-be masters was annexed in 1772, from Poland, by Austria, and the rest of the Ukraine was incorporated in 1784 in the Russian Empire, and its special cossack democracy was abolished. But the intense desire of the Ukrainians to be again a free and independent nation was kept alive in the Ukraine by such great Ukrainian writers as Kotlyarevsky, Shevchenko, Maria Markovych-Vovchok, Franko, Lesya Ukrainka, and many others.

Then, all of a sudden, towards the spring in 1917 the tyrannical government of the Russian tsars was overthrown, and the Ukrainians got their chance to free themselves of the foreign oppression and to set up their own government at Kiev, with Professor Hrushevsky as their president.

The Ukrainian government, known as the Central Rada, proclaimed the Ukraine as an independent and sovereign nation of January 22, 1918. Since then the Ukrainians, who favour to see their nation to be free, independent and self-governing, celebrate the 22nd day of January each year as their Day of Independence.

The Day of National Unity

A year later, on January 22, 1919, the Ukrainian government at Kiev, the Central Rada, and the Ukrainian government of the Western Ukraine proclaimed that the two Ukrainian republics since that day become one political unity, one Ukrainian People's Republic. Thus the 22nd day of January became for the Ukrainians both the holiday of their territorial unity — in short, a holiday of National Independence.

— **H.E.**

---

stronger than ever before. For the desire to live is never so strong as when it is met face to face with death.

This Christmas is just a link between those of the past and those of the future. Each link must be perfectly made to fit into a continuously smooth running line. Similarly, if this Christmas is ideally celebrated according to our ancient traditions, each greeting, "Khrystos Rodyvsia" will again fill our hearts with hope that the exalted vision of Ukraine's freedom is within our reach.

KHRYSTOS RODYVSIA !

Веселих Свят і Щасливого Нового Року
від

ALEX'S APPLIANCES

AND SPORTINGS GOODS LTD.
340 - 20th West, Saskatoon, Sask.
FRIGIDAIRE DEALER

- Refregerator
- Ranges
- Washer
- Dryer

Alex M. Chomyn, Prop. **Phone 242-1913**

Відділ для дітей

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

Гей, ялинка на столі —
В хаті так привітно,
Лине радість по землі
Яблуневоцвітно...

Грають зорі у вінку
В срібнім павутині,
Пісню радісну, дзвінку
Сіють по долині.

На ялинці угорі
Янгол усміхнений —
Ходить Господь по дворі
По усій Вселенній.

Ходить Господь по дворі
Тай Пречиста Мати —
Стали стрільці назорі
Десь колядувати.

М.

НА НОВИЙ РІК

Любим дітям з Новим Роком
Щастя хай пливе потоком...
Усміх — радість і любов
Хай між вас прибуде знов...

В школі щоб ішло все гладко,
Без усякого „припадку",
Замісць скарг — самі похвали
Вчителі щоб вам казали...

Будьте сильні, здоровенькі, —
Не гнівіть своєї неньки, —
На потіху виростайте,
А часом — мене згадайте...

Іванка Трешневська.

22 СІЧЕНЬ

Тоді в нас прапори цвіли —
Тоді яснів у сонці шлях;
Думки злітали як орли.
Гуділа дзвоном вся земля.

Тоді сповнилось було те,
Що предсказав Кобзар Тарас
Всміхалось сонце золоте
Над Україною в той час.

Бо вся земля була одна
Сім'я велика і єдина —
Народ був паном на ланах
І панувала Україна!...

І Божий глас серед пісень
Летів як грім понад світами —
Та ще прийде знов світлий день
І зацвітуть степи полками.

Ігор Колений

ЗА ВИФЛЕЄМСЬКОЮ ЗОРЕЮ

Князь України
Князь Індій
Князь Ніппону
Цар Ірод
Хлопець з України
Український лицар
Ніппонський лицар
Мурин
Янгол

Діється в хаті поблизу Вифлеєму

КНЯЗЬ ІНДІЙ: Дивна зоря з'явилася на небі. Мої вчені ніяк не могли розгадати її. Та мені приснився віщий сон: має народитися Цар усього світу! Ця зоря повела мене й поведе чимало князів до Нього на поклін.

МУРИН: (входить і вклоняється до землі): Могутній володарю! Якісь подорожні їдуть сюди на верблюдах. (Мурин виходить, входить князь Ніппону).

КНЯЗЬ НІППОНУ: Прийми, князю, моє привітання з далекого Ніппону, країни сходячого сонця й цвітучої вишні.

КНЯЗЬ ІНДІЙ: Вітай! Мені здається, що й тебе привела сюди та дивна зоря.

КНЯЗЬ НІППОНУ: Так. Я не міг знайти спокою, поки не проїхав моря на великому кораблі й пустині на верблюді, поки не спинився під Вифлеємом.

МУРИН (вбігає й паде ниць перед князями): Славетні князі! Наближаються сюди нові подорожні. Пізнати, що з далеких країн, бо такої одежі, як у них, я ще не бачив.

КНЯЗЬ ІНДІЙ: Біжи мерщій на шлях і прохай їх, щоб зайшли сюди. Мабуть і вони ідуть за зорею. (Мурин виходить. За хвилину входять: князь України, хлопець і український лицар).

КНЯЗЬ НІППОНУ: Вітаємо тебе, незнаний гостю! Куди веде твій шлях?

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: З далекої

України — привела нас зоря — Цареві світу на поклін!

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Де він?!

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: Десь близько! Зоря спинилася над містом цим, що Вифлеємом звуть його.

НІППОНСЬКИЙ ЛИЦАР (входить і вклоняється князям): Князю мій, іде сюди озброєного люду сила!

КНЯЗЬ НІППОНУ: Стань перед дверима й не пускай нікого. (Ніппонський лицар виходить із вийнятим мечем).

КНЯЗЬ ІНДІЇ (плеще в долоні): Босамба!

МУРИН: Що прикажеш, князю мій!

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Не пускай нікого!

(Мурин виходить).

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: І ти, лицарю мій, стань насторожі.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛИЦАР: Приказ, володарю мій! (Український лицар виходить. З ним виходить теж хлопець).

ХЛОПЦЬ (входить): Князю! Там лицарі й мурин не пускають їх. Та з ними Ірод — цар цієї країни, він хоче говорити з вами, могутні князі.

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: Його пустіть сюди, але самого. (Хлопець виходить, входить Ірод).

ІРОД: Розгнівали ви мене, князі. Приїхали з країн, мабуть, далеких, а не спішитесь провідати мене і поклонитись.

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Не до тебе ми приїхали в гостину. Тут у цій країні новий родився Цар, що володіти буде світом!

КНЯЗЬ НІППОНУ: До Нього нас веде дивна зоря, що полум'ям горить на небі.

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: Його провідаємо й обдаруємо чим зможемо! Хто ти, зухвалий гостю? Чого тривожиш наш спочинок?!

ІРОД: Я Ірод, єдиний цар у цій країні. Усе, що ви принесли, можете мені віддати.

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Ми ще зайдемо у твій двір, як нас запросиш гарно.

ІРОД (ласкаво): Будь ласка. Прийму таких гостей з відкритими руками!

(Виходить).

ХЛОПЦЬ (входить): Усі чужі вже відійшли.

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: Гаразд! Князю, чи справді маєш намір зайти до Ірода в палати?

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Ні! Я так казав, щоб збутись його з хати!

ЯНГОЛ (входить): Христос родився! Цар світу — Божий Син! Славіть Його!

ВСІ КНЯЗІ: Проведи до Нього нас! (Входить: український і ніппонський лицарі, мурин).

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Чим обдаруємо Його?!

КНЯЗЬ НІППОНУ: Я несу ладан!

КНЯЗЬ УКРАЇНИ: Я пахуще миро!

КНЯЗЬ ІНДІЇ: Я золото й самоцвіти!

ХЛОПЕЦЬ: Ялинку дають українські діти!

ЯНГОЛ: Всі дари прийме Він і Його Мати Божа — щирим серцем.

(Всі приготовляються до відходу: попереду янгол із світячою зорею, за ним князі з дарунками, хлопець із невеличкою ялинкою, на кінці лицарі й мурин. Співають коляду й виходять).

Ганна Черінь

СЛАВА УКРАЇНІ

На світі широкім одна є країна,
Дорожча для нас над усе.
Її із собою усюди й незмінно
З нас кожний у серці несе.

Вище вгору стяг Свободи —
Прапор жовто-синій!
Слава нашому народу,
Слава Україні!

Безмежні поля золотої [пшениці,
Багатства у надрах землі,
У горах — джерела дзвінкої [водиці,
Співучі в лісах голов'ї.

Поглянь — підростають, на славу [Вітчизни,
Веселі, стрункі юнаки —
Для друзів ласкаві, до ворога [— грізні,
Відважні, як їхні батьки.

На світі широкім країни є різні,
Та кращої нам не знайти —
Живи, наша люба, прекрасна [Вітчизно,
Живи, Україно, й цвіти!

Редакції й усім членкам Союзу
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
та великих успіхів
желають членкині відділу ім. О. Кобилянської
в Смокі Лейк, Алберта.
МАРІЯ АНТОНЮК, голова. *ТЕТЯНА ТИВОНЮК*, секр.

ЗВІТ ПРОВ. З'ЇЗДУ В МАНІТОБІ

Провінціяльний з'їзд Союзу Українок Канади в Манітобі відбувся у Вінніпегу 9, 10 і 11-го листоп. 1962 р. під час з'їзду ТУС та Колегії св. Андрея.

Перша сесія Союзу Українок Канади відбулась в пятницю вечером й яку відкрила голова пров. екзекутиви пані Оля Завісляк. Відкриття сесії попередила молитва Всеч. о. М. Юрківського.

У своїм привітальнім слові, голова пров. екзекутиви, пані О. Завісляк привітала делеґаток, гостей, голову Союзу Українок Канади пані С. Пауш і окреслила програму нарад та справи, які на цім з'їзді ми повинні вирішити.

Президію з'їзду творили: добр. О. Савчук, пані: С. Пауш, голова Союзу Українок Канади, Є. Білич, Н. Когуська, А. Воробець, голова відділу Союзу ім. Л. Українки у Вінніпегу. Сесією керувала Оля Завісляк, голова пров. екзекутиви. Секретарки з'їзду — М. Ілюк і М. Неґрич.

До номінаційної комісії зістали вибрані пані: Евдокія Павлюкевич, М. Ілюк, М. Франко, К. Долинчук, М. Лебедович, резолюційної — Н. Когуська, Є. Білич, С. Пауш.

Привіти та коротке слово дали на з'їзді делеґатки таких відділів — ім. Доньки України з Роблин — Марта Лебедович, ім. О. Кобилянської з Вайта — М. Неґрич, ім. Л. Українки з Вінніпегу — А. Воробець, ім. св. Ольги, Толстой — К. Долинчук, ім. Кн. Ольги, Вінніпеґ — Кушнірик, ім. Л. Українки, Овкборн — Франко, ім. О. Кобилянської, Вінніпеґ — Морис, ім. О. Кобилянської, Сандавн — Ілюк, ім. Л. Українки з Ст. Боніфас — Баляс, ім. св. Ольги, Етелберт — добр. Глуханюк, ім. Л. Українки з Давфину — Марія Білоус і писемний привіт відділу ім. Л. Українки з Мензі.

Звіти діяльности пров. екзекутиви дали поодинокі урядниці, що дало огляд праці у провінції Манітобі за минулий рік. Звітували: референтка стипендій Розалія Кондра, рекордова секретарка Анаст. Сирник, касієрка Марія Симчич, добр. О. Савчук — від філії музею Союзу, М. Неґрич перечитала звіт кореспонденції. Звіти окружних представниць дали — Марта Лебедович — округа Роблин, А. Грицак — Овкборн, К. Долинчук — Толстой.

Звіт діяльности пров. екзекутиви за минулий рік показує дуже гарну працю. Відбулось три окружних з'їзду — в Ґарденгон, Сенді Лейку і Ґілберт Плейнс.

До Союзу вступив один новий відділ ім. Л. Українки в Ст. Боніфас. Голова пров. екзекутиви пані О. Завісляк відвідала кілька місцевостей — як Форт Френсес, Портедж ля Прері, Транскона в цілях організаційних, або брала участь в імпрезах по відділах де була запрошена. Брала також участь в провінціяльній конвенції Жіночої Ради, мала доповіді на окремих комісіях та взагалі давала добрий провід праці у провінції. Екзекутива відбула 5 засідань, видала 2 обіжники і вислала 55 листів. Пров. екзекутива занялась кампанією журнала „Промінь" в Манітобі та дала пожертву на прес. фонд 50 дол. та 100 дол. на Колегію св. Андрея з нагоди з'їзду і кампанії.

Програма нашого з'їзду цього року була дуже цікава. На першій сесії, в пятницю вечером відбулось вручення стипендії Союзу Українок Канади студентові Манітобського університету п. Олегу Ґерусові. Пана Олега представила референтка стипендії пані Розалія Кондра. Слово до зібраних на з'їзді виголосив п. Олег. Його промова мала глибокий зміст і цікаво виголошена. Він вкоротці зясував значення вищої науки серед української молоді і важливість мати науковців на різних визначних позиціях. В шкільних американських підручниках у вищих школах є багато баламутних і неправдивих відомостей про українську історію, ґеографію тільки тому, що ті підручники виготовляли пляново москалі, які дістались на позиції наукових установ. В ділянці наукового світу в Америці, в Канаді є найменше українців. Пан Олег в конструктивний спосіб висловив деякі погляди на наше життя і на наші сьогоднішні проблеми.

Головну доповідь на з'їзді виголосила голова Союзу Українок Канади, пані С. Пауш на організаційну тему (наколи одержимо доповідь — помістимо окремо).

Того самого вечора відбулось формальне прийняття в члени відділів Союзу відділ ім. Л. Українки в Ст. Боніфас. Відділ репрезентувала голова т-ва пані Бурак, якій голова

Ольга Завісляк, голова пров. екзекутиви Союзу Українок в Манітобі

пров. екзекутиви пані О. Завісляк вручила відзнаку Союзу смолоскип і відповідною промовою привітала відділ в рядах Союзу.

Того вечора відбулось чайне прийняття заходами пятьох відділів Союзу — чотири вінніпезьких і один з Трансконн.

В програму з'їзду входила лава дискусій, що відбулась в суботу до обіду „Дитячі садки". Лаву дискутантів творили пані К. Козоріз, добр. Стус, пані Назаревич і пані О. Скигар. В дискусії брали участь присутні на залі делеґатки.

Спільним обідом в ресторані Гилтон учасниці з'їзду закінчували сесію. Під час того обіду промовляла редакторка журнала „Промінь" пані Наталя Когуська. У своїй промові пані редакторка зупинилась над завданням журнала, його потребами і зобовязаннями членства супроти нього. В другій частині промови, вона зясувала фінансові трудноші журнала та дала деякі рекомендації у поповненні фінансових зобовязань. Над цією справою вивязалась жива дискусія в якій були зацікавлені всі присутні. Пані С. Пауш, голова Союзу висловила оцінку редакторської праці Н. Когуської та зробила заклик докладати всіх старань, щоб поширювати журнал і здобувати для нього нових передплатниць.
всі присутні.

Пані Павлюкевич дала звіт номінаційної комісії. Склад пров. екзекутиви на слідуючу каденцію 1962-63 рік:

Пані — Ольга Завісляк — голова, Вікторія Ґоряк — 1-ша заст., Клавдія Долинчук (Толстой) 2-га заст. голови, Анаст. Сирник — кореспо. секретарка, П. Кревецька — рекордова секретарка, М. Симчич — касієрка. Референтки — О. Долинчук — культ-освітня, Р. Кондра — стипендій, А. Павлик — музей-мистецтво, М. Юрків — цивільна оборона, А. Сарчук — консументів, Д. Гаврисишин — архіву. Окружні представниці — Марія Білоус — Давфин, Марта Лебедович — Роблин, Клавдія Долинчук — Толстой, Анастасія Грицак — Овкборн. Контрольна комісія — Є. Павлюкевич. Кушнірик, Воробець.

Пані Н. Когуська привітала склад проголошеної екзекутиви, голову пані О. Завісляк, оцінила працю екзекутиви за минулий рік та побажала успіхів на цей рік. Кінцеве слово пані Завісляк закінчувало з'їзд Союзу Українок Канади, в якім вона, в імені екзекутиви подякувала за вибір та дала деякі напрямні праці на наступний рік.

Учасниці з'їзду Союзу Українок Канади взяли участь в спільних сесіях ТУС і Колегії св. Андрея, що продовжувалася в суботу по обіді і закінчувався в неділю пополудневою сесією.

Марія Негрич, Марія Ілюк,
секретарки з'їзду

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

Торонто, Онт.

За останніх два місяці відбулося у відділі Союзу Українок Канади ім. Св. Княгині Ольги при Українській Православній Катедрі Св. Володимира три вечорки, повязані з культурно-освітньою програмою. На тих вечорках вшановано 24 вересня пані Марію Мудру; 10 жовтня пані Розалія Романко з нагоди 70-го року її життя і 26 листопада пані Ірину Никорчук з досягненням 75-их уродин.

Пані Марія Мудра ще не довго в нас членкою, але за тих кілька років щирої, віддапої праці, тактовного відношення до працьовитих членок і спокійної вдачі стала для багатьох з нас приміром. З посвятою трудиться вона однаково, як в кухні при повній відповідальності за все, так і в співпраці підготови та переведення

Пані Розалія Романко

базару. У відповідь на слова признання її трудолюбивости, сказала вона того вечора „кожна з нас в нашій організації, як дбайлива господиня в домі, повинна по своїй можливості і здібності трудитися для справи українського народу й української православної церкви, бо то наше, ми є тою частиною і треба нам бути гідними самих себе, коли хочемо, щоб нас інші народи поважали." З цього видно, що пані Марія свідомо визначила собі ціль і невтомно працює для неї.

Пані Розалія Романко, одна з найстарших членок Союзу, була весь час невідступною робітницею навіть тоді, коли ніби більше свідомі час від часу хиталися і знеохочувалися. Скромна, жертвенна і свідома того, що треба чесну працю вкладати в те, в що ми віримо і безупинно прямувати до нього. Сама неграмотна, але високо цінить українські книжки і культурно-освітню ділянку в організації, тому передплачує журнал „Промінь" для хворих в санаторії.

Працювала з відданістю в розбудові української православної церкви від самих її початків в Торонто і ще й тепер помагає по своїй силі.

Пані Ірина Никорчук також глибокої віри в українську православну церкву відчуває, що лиш громадно, спільними силами можливо збудувати власну святиню. Власна святиня для її уяви є втіленням духових і моральних цінностей українського народу. Вона не знає історії — минувшини свого народу, але почуття самопошани задля чеснот ставить її на високий щабель національної свідомости. Також неграмотна, але свідома гідности свого народного „я". Своїм простим гумором збиває неодні хитання одиниць „ні наш, ні ваш" і лінивих мудригелів. Розсудна і ощадна господиня виховала на низькій заробітній платні свого покійного чоловіка на поважних громадян чотири сини і три дочки.

Хай же Господь Бог береже їх нам в добрім здоровю ще на довгі роки!

К. Сакалюк.

ВШАНУВАЛИ ПОЧЕСНУ ЧЛЕНКИНЮ С. У. К. п. Є. ІЛАЩУК

Лонг Бренч, Онт.

Гарний осінній день. Неділя, 4-го листопада 1962 р. буде незабутньою пам'яткою для почесної членкині, пані Євдокії Ілащук і залишиться приємним спогадом на ціле її життя.

Точно о год. 3-ій по полудні членки товариства ім. С. Русової завітали в хату пані Школьної (дочки п. Ілащук в якої вона живе) і зробили несподіване гостинне прийняття для нашої дорогої членки, пані Євдокії Ілащук.

Несподівана гостина була справжньою і зворушливою для пані Ілащук, яка вже роками є фізично слаба і останній рік знаходиться в ліжку.

Голова товариства, пані А. Крізель привітала пані Ілащук, складаючи їй щирі побажання сили, здоров'я, незломної віри і вручила подарунок від присутніх.

Пані Є. Ілащук зворушена до сліз, щиро вітала всіх і дякувала за таку честь.

Приємно сказати, що на прийнятю була почесна членкиня С. У. К. пані добродійка Кисілюк, яка теплими словами згадала працьовитість і жертвенність п. Є. Ілащук, і в своїх спогадах згадує і пам'ятає завжди активну і енергійну пані Є. Ілащук (хоч і на милицях), але сильну із великою вірою в серці жінкою, яка була примірною громадянкою в родиннім, так і в церковному і організаційному житті. Її діти виховані в українському і релігійному дусі і беруть активну участь в церковному хорі, а п. К. Дяк (дочка пані Ілащук) вже довгі роки є головою церковного хору.

Другою промовляла пані Двирнійчук, яка коротко оповіла життя і діяльність пані Є. Ілащук на про-

тязі 22-ох років при цер. громаді св. Димитрія, яка належить до перших ініціяторів новозорганізованої Церковної громади в 1940 р., а в 1943 р. організовує відділ С.У.К. ім. С. Русової, була вибрана першою головою і на протязі 9-ох років виконувала обов'язки голови.

Присутні попросили пані Ілащук, щоб щось сказати про минуле. І п. Ілащук з приємністю згадала всіх перших членкинь-піонерок, які разом з нею щиро і віддано працювали для добра Церкви і розвитку жіночої організації, розповіла, які були труднощі і перешкоди на початках, але все перебороли і сьогодні вона є горда, що із малого членства виросла національно-свідома організація, яка кожного року поповнюється новими членками, які не словами, а ділом продовжують ідейну працю в церковному так і в культурно-освітньому житті, започаткованої першими членками жіночого товариства ім. С. Русової.

Під час різноманітної та смачної перекуски була переведена збірка в сумі 15 дол., а рівнож набули дві нові передплатниці на журнал „Промінь".

На закінчення пані Є. Ілащук щиро подякувала паням за відвідини, шану й увагу до неї та до зібраної суми від себе склала 5 дол. на пресовий фонд „Променя".

Пожертви на пресовий фонд „Променя" зложені на прийнятті в пані Є. Ілащук.

5 дол. — пані Євдокія Ілащук; по 1 дол. — п. А. Крізель, добродійка Кисілюк, п. Двирнійчук, п. Кріль, п. Борискевич, п. Балабан, п. Довга, п. Коман, п. Кумпан, п. Шнайдрук, п. Козуб, п. Гаврищук, п. Школьна, п. Гусак, п. А. Сандуляк.

П. Кумпан

ВІЗИТАЦІЯ Й ДЕНЬ СТУДЕНТА

На 14-го жовтня члени Катедри св. Івана в Едмонтоні святкували День Подяки Візитацію Преосвященнішого Владики Андрея Єпископа Едмонтону й Західної Єпархії. Щоб дати нагоду нашій молоді зрозуміти вагу наших урочистих свят, рішено включити й День Православного Студента. Студенти були запрошені на Архирейську Службу Божу, яку відправив Владика Андрей в асисті о. Ковалишина й о. Хомяка.

По Богослуженню відбувся святочний обід, приготовлений відділом Союзу Українок Канади при Катедрі. На обід були запрошені всі православні студенти, що записані на курси при Албертійськім університеті, як також православні професори, що викладають курси. Заля була прекрасно прибрана листям в осінних барвах, колоссям пшениці, а столи свіжими овочами. На обід прибуло поверх 80 студентів. Заля була переповнена гостями, що прийшли звеличати це урочисте свято.

Обід почався молитвою. Пан Н. Боднар голова громади був господарем, привітав гостей, представив гостей при головнім столі. Владика Андрей теплими батьківськими словами привітав студентів, поблагословив їх на дальшу працю та побажав їм найкращих успіхів. Пані Є. Верхомин, голова комітету перепровадила програму, що була присвячена для студентів. Вона привітала студентів в імени жіночого товариства пояснила значіння свята, тоді попросила, щоб кожний студент встав подав своє прізвище, де батьки замешкають й у якім факультеті записаний. Пан Г. Карвелас, голова клюбу Іларіона, Православного Студентського Товариства при університеті, сказав кілька слів. Пан Є. Зещук, голова студентського кружка при Інституті св. Івана щиро подякував жіночому товаристві за гостинність й обід. Бесідником був о. Ковалишин. Його доповідь була звернена до студентів, будучих працівників, провідників в наших організаціях та в нашій церкві. Зміст доповіді в скороченім була:

„Українські Православні студенти університетів це наші будучі провідки, бо вони найкраще будуть приготовлені дати провід по наших церквах й світських організаціях. І нам потрібно молодих сил, щоб заняли місця тих старших провідників, що відійшли від нас або уже не мають сил працювати. Наша церква дуже потребує священиків.

Однак, поки ми зможемо бути добрими провідниками, ми перше мусимо бути добрими рядовиками. Бути добрим рядовиком в нашій церкві значить треба знати все про свою церкву. Коли він буде знати свою віру, він полюбить її, буде боронити її на кожнім кроці, буде працювати для неї. Він мусить знати устрій, статут своєї церкви.

Ми мусимо мати провідників, які можуть керувати працею до найбільшої користи. Добрий провідник заохочує й провадить людей у виконуванню програми. Він мусить помагати одиницям витворити в собі почуття відповідальність й співпраці з іншими. Добрий провідник не є домінуючим, не робить сам з його власними плянами, потребами, але провадить людей до здійснення їх власних творчих спроможностей. Такими провідниками повинні стати наші молоді українські православні студенти в університетах.

Пан Боднар подякував за доповідь. По милій розмові гості розійшлись до дому із задоволеною душею, бо справді це був День Подяки. День коли кожний із щирого серця подякував Всевишньому за його щедрі дари.

Ольга Ганочко

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ В ҐІЛБЕРТ ПЛЕЙНС

Заходами пров. екзекутиви Союзу Українок в Манітобі і при участи складових організацій СУС відбувся в Ґилберт Плейнс, Ман. в неділю, 28 жовтня 1962 р. окружний з'їзд.

З'їзд почався рано Службою Божою в місцевій УГП-Церкві, що була заповнена вірними й яку відправляв Всеч. о. М. Олесюк. По Богослуженні всі перейшли до Народного Дому на спільний обід, що його приготовило жіноче товариство.

З'їзд відкрила окружна представниця округа Давфину, пані Марія Білоус. Президія з'їзду складалася: пані Білоус — предсідниця, Всеч. о. Олесюк, пані О. Завісляк, голова пров. екзекутиви в Манітобі, пані А. Павлик, голова філії Музею Союзу, п. В. Буряник від ТУС, п. П. Крипякевич від ТУС п. Ю. Юзвишин від СУМК, пані Г. Мимко, голова м. т-ва, п. М. Ярема, голова громади в Гилберт Плейнс, пані А. Міщук — секретарка з'їзду.

Програму з'їзду попередила молитва, проведена Всеч. о. Олесюком. Привіти та дещо з діяльности на місцях дали: пані А. Міщук від відділу в Ґилберт Плейнс, п. М. Бобик від місцевої церковної громади, пані Л. Піць від відділу в Роблин, пані Козар від відділу в Етелберт, пані З. Ситник від відділу в Давфині. Були присутні членки т-ва в Грендвю, яких предсідниця привітала тепло.

Слідувала промова пані О. Завіс-

ляк. Насамперед пані Завісляк висловила признання пані Білоус за організування з'їзду і членству в Ґилберт Плейнс за кооперацію та обід. У своїй обширній промові зупинилась над справою журнала, його значенням для нас і над придбанням для нього нових передплатників, дальше підкреслила значення української мови, читання доброї літератури та подала деякі способи праці товариств на місцях.

З гостів промовців були — п. Петро Крипякевич, п. Ю. Юзвишин з Вінніпегу, п. Новосад і п. Бугера з Роблин — кожний з вище згаданих промовців ґрунтовно обговорювали справу української мови в державній школі у Манітобі, підручники для шкіл та інше. Привітала з'їзд пані Ф. Новосад, бувша голова пров. екзекутиви в Манітобі, пані А. Павлик, говорила від Філії Музею, говорила про красу народного ручного мистецтва. З'їздову програму закінчували дві промови — п. Василь Буряник з Вінніпегу, який подав деякі інформації про пляни Колеґії св. Андрея і Всеч. о. Олесюк — парох громади.

Програма з'їзду перепліталась концертовими точками, в яких виступали молоденькі сили майбутніх артистів та чоловічий хор з Ґилберт Плейнс. Першою точкою в концертовій частині був виступ двох многонадійних сестричок Олесі і Савелі Ситників з Давфину, які дуже гарно відспівали три пісні: „В лісі", „Вітер віє" і „Бігло". Інших дві сестрички Ковальчуки — Тереса і Даруся відтанцювали український народний танець. Сумківці з Ґилберт Плейнс дали дві точки: „Жовтень" — віддеклямувала Е. Павлюк, а оркестра відограла кілька пісень, грали — Мирось Самець — скрипка, Лорейн Ярема піяно, а на гармонії — Савеля Самець, Єлисавета Павлюк, Єлисавета Дикун і Орися Мороз. Піяно-сольо „Взяв би я бандуру" відограла Зеновія Горбай з Роблину, Ман. Мужеський хор з Ґілберт Плейнс під диригентурою учителя Ізидора Ворончака відспівав дві пісні — „Ой, ходив чумак" і „Ой, там за Дунаєм".

Жіноче товариство в Ґилберт Плейнс погостило учасників з'їзду перекускою.

Зложили жертву на організаційний фонд,

По 10 дол. — відділ Союзу в Ґренд вю.

По 5 дол. — пані М. Білоус, відділ Союзу в Давфині, пані Зеновія Ситник, відділ Союзу в Ґилберт Плейнс, пані Ірина Талпаш, відділ Союзу в Роблин, п. Мирось Ничка, пані Галина Мимко, відділ Союзу в Етелберт, пані Франя Новосад, п. Петро Крипякевич.

По 3 дол. — пані Михаліна Козар, пані Павліна Бугера, пані Л. Піць.

По 2 дол. — Анна Горбай, пані А. Гаврилишин, пнаі Розалія Костюк, п. Василь Буряник, пані Марія Швайковська, пані Текля Шовдра.

По 1 дол. — пані Домна Боднарчук, пані М. Савчук, пані Анна Мусій, пані Олеся Павлюк, пані Анна Міщук, пані Анна Гнатюк, пані Евдокія Чайковська, пані Марія Андрейчук пані Анна Ковальська, пані Евдокія Мандрик, пані М. Ничка, пані Скоморовська, пані Катерина Самець, пані І. Ворончак, пані Текля Бобик. Разом 105 дол.

Анна Міщук, секр. з'їзду

Фото з прийняття: зліва направо — Софія Гриник, голова відділу Союзу при Катедрі, Марія Залуцька — донька пані Петухової, ювілятка Анастасія Петухова і Емма Верхомин.

З УРОДИН НА „ПРОМІНЬ"

Дня 7-го листопада, ц. р. ближчі знайомі і приятелі влаштували милу несподіванку для пані Анастазії Пітухової з нагоди дня її 89-літніх уродин. Гості зійшлися вечером до залі М. Грушевського де був гарно прибраний стіл, а на нім стояв ювілейний торт, удекорований свічками. Провадила програмою пані Анна Лазарук, яка привітала соленізантку і гостей та піднесла тост у честь пані Пітухової і гості спільно відспівали многоліття. В імени відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана, голова пані Софія Гриник зложила щирі побажання і висловила признання за її працю у відділі. Помимо її поважного віку підкресливши її жертвенність на всякі цілі. Дальше, пані Емма Верхомин у своїй промові розказала дещо з життя пані Пітухової на рідних землях. Пані Пітухова народилась у Києві і походить з роду Гринків. Одружилась із Юрком Пітуховим і ще замолоду осталась вдовою з трьома дітьми. Воєнна хуртовина змусіла її опустити рідні землі та перебула у ріжних таборах 4 роки. В 1949 році приїхала до Канади до міста Едмонтону разом із дочкою Марією і зятем Василем Залуцьким, згадала, що вона є людина не пересічної сили волі й енергії і виявила свою свідомість у церковних і громадських обовязках. Пані Катерина Кругляк привітала ювілятку, бажаючи їй щастя і здоровя, вручила гарний подарунок на милий та незабутний спомин від усіх присутніх. Пані Пітухова зворушена до сліз такою милою несподіванкою дуже щиро дякувала за вшанування у день її уродин та за гарний дарунок, який залишиться для неї на завжди дорогою памяткою. Заявила що не забуває за „Промінь" і жертвує на пресовий фонд $5.50. До комітету який занявся вечерком і подав смачну перекуску входили слідуючі: пані М. Солован, М. Лазарук, А. Велещук, П. Винничук, А. Особа, К. Кругляк, С. Гриник і Розалія Колісняк.

Е. Верхомин

СВЯТО 35-ТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ

Знимка відзначених членок — зліва направо перший ряд: Маруся Марко, Євдокія Павлюкевич, Марія Совсун, Параскевія Циганевич. Другий ряд: Ангелина Павлик, Анна Олійник, Докія Міхоцька, Марія Юрків.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу улаштував подвійне свято — 35-ліття Союзу Українок Канади, організації як такої і відзначення членок, які вже поверх 25 років належать до організації Союзу.

Свято відбулося в неділю 3-го грудня 1962 р. вечером в залі Катедри Пресв. Тройці. Однак вечірню програму свята попередила Панахида за членок, що відійшли — рано по Службі Божій а вечером Вечірня в Катедрі і Молебень за здоровя членок відправляли Всеч. оо. Прот. Єронім Грицина і М. Юрківський. Заля була святочно прибрана, а головною прикрасою був смолоскип, символ-відзнака Союзу Українок Канади, рисунок роботи пані Євдокії Павлюкевич.

Після Вечірні всі зійшлися до залі, де відбулась святочна вечеря і програма цього подвійного свята. Приємно було, що заля цього подвійного свята була заповнена гостями. За головний стіл засіли представники місцевих і складових організацій СУС, бувші голови Союзу Українок Канади та керівники святочної програми. Другий стіл напереді був спеціяльно удекорований і призначений для відзначування членок, яких було 11. Молитву перед вечерою провів Всеч. о. М. Юрківський.

Програма свята відбулась по вечері. Пані Ольга Завісляк — референтка культурно-освітної ділянки привітала гостей і представила осіб, що сиділи за головним столом. Свято офіціяльно відкрила вступним словом голова відділу пані Анна Воробець. Вона висловила радість з приводу урочистости свята, з поважного числа учасників, яких щиро привітала та зясувала ціль і потребу таких свят та привітала членок, що мали бути відзначені того вечора грамотами.

Слідували привіти від представників складових організацій СУС та льокальних установ. Першим був писемний привіт від централі Союзу Українок Канади з Едмонтону, що його прочитала пані О. Завісляк. Від катедральної громади зложив привіт секретар п. Василь Процюк. Пані Вікторія Ґоряк — від провінціяльної екзекутиви Союзу Українок в Манітобі, п. Андрій Павлик — від відділу ТУС у Вінніпегу, панна Розалія Білич — від відділу СУМК у Вінніпегу.

Цінне і глибоке своїм змістом слово сказав Всеч. Прот. Є. Грицина. Він підніс заслуги цілої організації Союзу Українок Канади, згадав дещо з її початкової історії та висловив великі надії на ролю, яку ця організація повинна відограти у майбутньому.

Цінний своїм змістом реферат відчитала мистецькою формою панна Теодора Гаврисишин.

Відбулось дві концертових точки з якими виступали: панна Джюді Демянюк відограла сольо на акордіян, а Орися та Степан Юрківські відограли саксофон — піяно дует.

Слідувало відзначення членок формою вручення грамот — пані Анастасія Сарчук представила кожну по черзі, виказуючи її діяльність а вручення доконувала добр. Ольга Савчук, одна з членок першої центральної управи Союзу Українок Канади 1926 р. Грамоти і корсажі одержали того вечора слідуючі пані: Ольга Долинчук, Марія Драбиняста, Докія Міхоцька, Маруся Марко, Ангелина Павлик, Марія Совсун, Євдокія Павлюкевич, Параскевія Циганевич, Стефанія Яриш, Марія Юрків, Анна Олійник.

Слово до відзначених членок-ювілярок дала редакторка „Променя" Наталія Когуська, а в імени відзначених членок промовляла пані Ангелина Павлик, після якого присутні відспівали їм многоліття. Кінцеве слово пані Єлисавети Білич закінчувало святочну програму а українським і канадійським гимнами закінчилось це наше гарне й урочисте свято, яке дало нам більше заохоти до праці та підсилює віру глядіти у нашу світлу майбутність.

Н. Н.

Для наших господинь

Цей відділ веде пані Анастасія Сенів з Едмонтону, референтка домашньої економіки Союзу Українок Канади.

Борщ з грибками

4 середньої величини буряки
1 одна невелика цибуля
1 мала петрушка (посічена на дрібно)
1 горня посіченої капусти
1 горня покраяної селери
2 горнят покраяних печериць
2 горнят помідорового соку
2 ложки масла.

Буряки покраяти на дрібно, залляти холодною водою і варити пів години, додати посічену цибулю і петрушку, посолити і варити, аж ярина змякне, додати посічену селеру і капусту і варити, щоб кипіло 20 хвилин, додати помідоровий сік і хай закипить.

Розтопити на пательні дві ложки масла і додати дві ложки муки підсмажити до румяна, додати 2 горнят бурякового соку. Дати закипіти.

Окремо зварити печериці і цибулю (варити яких 20 хвилин) юшку з того дати до кипячого борщу. Присмажити печериці і цибулю в маслі, дати солі і перцю до смаку, додати усе до борщу. Хай закипить.

Подала Н. Сенів

Риба по-волинському (в сосі)

1½ ф. риби (гвайтфиш) без кісток
3 ложки муки
½ склянки соняшникової олії

Рибу порізати на невеличкі куски, посолити, покласти в посуд і залишити на дві-три години, щоб просоліла. Потім кожний кусок риби обкачуємо в муці, кладемо на сковороду з розігрітою олією і смажимо до готовості. Смажену рибу складаємо в посуд, в якім риба буде подана на стіл. Захолодити.

Помідоровий сос до риби

½ склянки соняшникової олії
1 склянка дрібно покраяної цибулі
1 склянка вареної, потертої на тертці моркви
2 склянки варених, протертих через ситко помідорів
¼ склянки оцту або цитринового соку
⅛ склянки цукру
Сіль і перець до смаку

На сковороду з розігрітою олією даємо покришену цибулю, смажимо її приблизно десять хвилин, потім кладемо моркву, помідори, оцет, сіль і перець. Цей соус повинен кипіти на легкому вогні приблизно десять хвилин. Відставити й захолодити. Холодним соусом заливаємо рибу. Держимо в холодному місці. Приготовляти треба день, два перед подаванням.

О. Лукомська

Святочний струцель і колач

4 коверті дріжджів
2 горнятки молока
1 ложка цукру
7½ горнят муки (приблизно)
8 жовтків
4 білки
1 горнятко цукру
1 ложечка тертої шкірки помаранчі
1 ложечка тертої шкірки цитрини
1 ложечка солі
1 горнятко топленого масла

Розпустити дріжджі в літеплім спраженім молоці і посипати ложкою цукру. Коли дріжджі розплинуть, домішати півтора горнятка муки, вимішати, накрити і дозволити підрости. Вбити жовтки і білки на піну, додати цукор малими частками і разом утирати на пухку масу. Додати до розчину яйця з цукром, терту шкірку помаранчі і цитрини, сіль і стільки муки, щоб замісити тугіше тісто як на бабки. Коли мука вимішена, додати топлене масло і разом добре вимісити. Досвідчені господині місять тісто дуже довго, щоб виробити в нім елястичність. Поставити тісто в тепле місце. Як добре виросте, виложити на стільницю, підсипану мукою, і поділити на чотири часті. Зробити довгий валок з кожної часті. Валки мають бути посередині трохи грубші, а на кінцях тонші. Сплести валки в косу і кінці загнути наспід. Покласти сплетений струцель в довгу вимащену форму і дозволити вирости. Помастити яйцем і посипати маком. Пекти в температурі 300 ступенів 50 мінут.

Круглі колачі робиться так: зробити рівні валки і сплести в косу. Скрутити косу в круглий колач, а кінці зліпити разом. Лишити трохи тіста на невеликий валок і ним оперезати тісто довкруги. Як підросте колач, помастити яйцем і посипати маком.

С. Стечишин

Пампушки з маком

2 коверті скороростучих сухих дріжджів
½ горнятка молока
⅓ горнятка масла
4 жовтки
2 білки
¾ горнятка цукру
1 ложечка соли
Терта шкірка цитрини або помаранчі
Сік одної помаранчі
1 ложечка ванілії
Мука (скільки потрібно)

Розмочити дріжджі в летеплій воді, як подано на коверті. Дріжджів обовязково дати 2 коверті, бо тісто має тяжкі складники, які потребують більше дріжджів, ніж одна коверта.

Молоко спражити, дати масло і вихолодити до літеплого. Вбити жовтки з білками до білости додати цукор малими давками і вбивати. Додати решту складників, крім муки. Домішати розмочені дріжджі і молоко з маслом. Дати одно горнятко муки і разом все вбити. Додати стільки муки, щоб тісто було мірно густе і добре вимісити. Тісто має бути ні рідке, ні загусте. Накрити і дозволити вирости в теплім місці, аж тісто подвоїться. Помісити і дозволити ще раз вирости.

Приготовити начинку з маку. Намочений мак змолоти, заправити медом і запахами. До маку можна дати жовток і дрібно січені горіхи. Запахи давати такі, які родина любить. Можна запахи вилишити, як хто бажає, бо такі запахи, як ванілія і терта цитринова шкірка цілком міняють смак маку.

С. Стечишин.

HONEY CAKE

1 cup sugar
1 cup honey
½ cup butter
1 cup sour cream
1 cup walnuts
4 eggs
2 tsp. baking soda
3 cups flour
1 tsp. allspice

Beat sugar and butter well. Add warm melted honey and keep on beating. Add eggs one by one. Beat well again. Add flour sifted with baking soda and cream. Add nuts. Mix together well.

Bake one hour in a moderate oven.

Mrs. Buchoski, Toronto, Ont.

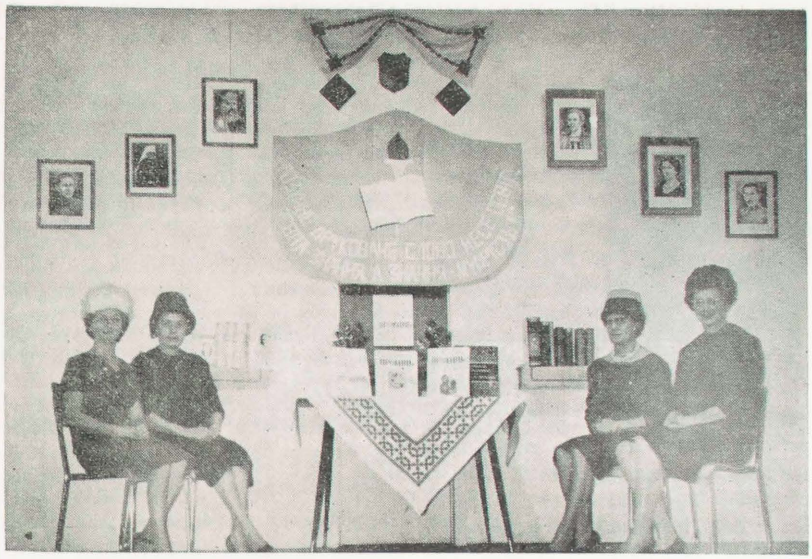

Святочний Комітет: Зліва на право: пані С. Хриптул, добр. О. Бойчук, пані А. Ковалик і пані П. Чабан. Бракує на знимці пані Дарусі Пасічник.

СВЯТО КНИЖКИ, ПРЕСИ Й ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Йорктон, Саск.

Дня 28-го жовтня 1962 року вечером у Народному Домі відбулося заходом жіночого тов. ім. Олени Пчілки в Йорктоні Свято Книжки, Преси й журнала „Промінь". Цього року програма свята була трохи відмінна від попередніх років. В програмі мали нагоду брати участь більше членок товариства, сумківці й діти української школи.

Вступним словом, що його виголосила пані С. Хриптул і відспіванням „О Україно" почато Свято. Дальше програмою проводила пані Р. Стратійчук. Зеновія Семенюк відчитала деклямацію „Книжечко моя", а Леся Бойчук деклямацію „Сповідь читача". Обидві це учениці української школи. По цьому пані Стратійчук покликала почерзі членок, які називали імя українського поета, прочитували коротенький його життепис, як також дещо з його творів. Слідуючі членки читали про таких поетів: чи письменників: Анна Ковалик про Олену Пчілку і Лесю Українку, С. Хриптул про Івана Котляревського, М. Крипякевич про Маркіяна Шашкевича, А. Кадещук про Юрія Федьковича, М. Прокопчук про Іллю Кириляка й Ганну Черінь, П. Процишин про Григорія Чупринку, а добр. Бойчук про Митрополита Іларіона. Вона відчитала понад тридцять назв праць нашого Митрополита, як також прочитала три його поезії, які він написав для йорктонської громади в часі Архиерейської Візитації, а то: „Шануй Людину", „І линуть всі серця угору" і „Прощайте". Всі присутні вислухали цих поем з одушевленням і сльозами на очах.

Також слідуючі сумківці брали участь в програмі: Орест Равлюк про Івана Франка, Донна Крипякевич про Ольгу Кобилянську, Надя Левко про Марка Вовчка, Беверлі Северин про Олександра Олеся, Елен Трофаненко про Івана Данильчука й Леся Бойчук про Тараса Шевченка.

Святочний реферат прочитала добр. О. Бойчук, в якім підкреслила велику вагу читання української книжки й преси, а зокрема вона спинилась про читання, передплачування й піддержання нашого жіночого журнала „Промінь". Звіт про стан бібліотеки й про кількість випозичених книжок членками дала бібліотекарка пані Павліна Чабан.

Святочний Комітет подбав і про те, щоб на це Свято сцена була відповідно удекорована. На сцені висіли портрети визначних наших поетів і мужів. Посередині на синьому тлі з книжкою і смолоскипом був клич: „Розумне друковане слово несе освіту, освіта-знання, а знання — мудрість". Це все по мистецьки виготовила членка товариства пані Орися Лукій. На головному й видному місці були виставлені всі річники журнала „Промінь".

Кінцеве слово виголосила голова товариства, пані Анна Ковалик, яка подякувала всім присутнім за їх участь у святі, як також закликала до численної участи в таких культурно-освітних імпрезах. Програму закінчено відспіванням національних гимнів. По програмі жіноцтво подало смачну перекуску, з якої прихід в сумі 27 дол. призначено на пресовий фонд „Променя".

Цим Святом наше товариство започаткувало новий сезон культурно-освітної праці з надією на кращі успіхи.

Ольга Бойчук.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажаємо всім нашим близьким, рідним приятелям і всьому українському народові

Степан і Броніслава Цибульські

Брентфорд, Онт.

БЛ. ПАМ. Ф. РАБЧАК
Коті, Саск.

З Волі Всевишнього відійшла у вічність бл. п. Франя Рабчак, прожившн 60 років. Багато людей в Кемсеку й околиці та священики з родинами, що обслуговували Кемсецьку громаду, добре знали Покійну як людину глибоко релігійну та національно свідому, жертвенну, гостинну й невтомну працівницю в жіночому товаристві. Покійна зі своїм чоловіком Антоном були великі жертводавці, не тільки на парафіяльні потреби місцевої громади, а й поважні суми жертвували на українські інституції та пресу. Особливо Покійна захоплювалась виданням журнала „Промінь", високо цінила його й вірила, що журнал принесе велику користь нашому жіноцтву і українському загалу в Канаді та українцям доброї волі поза Канадою.

Будучи тяжко хворою на серцеву недугу, Покійна не переставала цікавитись українськими справами, не звертаючи уваги на своє здоров'я. І ось та тоненька ниточка, що тримала її при життю, увірвалась по прийнятті Св. Тайн Сповіді і Причастя 28-го жовтня в кемсецькій лікарні. Не зважаючи на непогоду, кемсецька церква під час похоронної Сл. Божої була переповнена учасниками, що прийшли помолитись та в останнє віддати пошану Покійній і провести її на місце спочинку. Місцевий парох о. П. Бублик під час проповіді підкреслив заслуги Покійної, зазначуючи, що вона ніколи не дбала за матеріяльні розкоші та вигоди для себе, лише старалась чинити добрі діла й цим подавала приклад як треба жити та про які скарби дбати на землі. Ми всі, що знали Покійну, щиро співчувають родині Покійної, нехай Милосердний Господь Бог допоможе у Вашому смутку, а світла пам'ять Покійної, ніколи незгасне між парафіянами кемсецької громади й тими, що її знали. Постійно будемо молитись щоб Небесний Суддя прийняв душу її до Вічної щасливості у Царстві Небеснім. Замість квітів на могилу приятелі, рідня та жіноче товариство, зложили 22 дол. на пресовий фонд, її улюбленого журналу „Промінь".

Вічна Тобі Пам'ять. **К. Б.**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

progressive
COLOR ENGRAVING CO. LTD.

619 Ferry Rd. Phone SP 5-6420
WINNIPEG 12, MAN.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає

Dr. D. MELNYK
Physician & Surgeon
216 Northgate Bldg. Phone GA 4-2323
10049 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Найкращі побажання з нагоди
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
всім нашим клієнтам і прихильникам

TALBOT REALTY LTD.
D. A. Zaharia, Pres.
We Sell — Buy — Trade
Businesses, Mortgages
Phone JU 9-5351 874 Main St.
WINNIPEG, MAN.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
від

PARK MEMORIAL LIMITED
Funeral Director
Edmonton, Lamont, Vegreville, Mayerthorpe, Smoky Lake, Vilna, Myrnam, Wildwood — Alberta

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
желають
всім своїм приятелям і всьому українському народові в Україні й у світі,
Михайло і Анастасія Пережак,
Брентфорд

КАМПАНІЯ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ „ПРОМЕНЯ" ПРОДОВЖЕНА

Хоч наша кампанія за новими передплатниками проголошена була на три місяці, заходить необхідна потреба продовжити її на слідуючих три місяці. В багатьох місцевостях кампанія щойно прибирає розгону праці, інші не мали спромоги розгорнути роботи в цім напрямі. Одержані листи від пров. екзекутив ще більше скріплюють нас у тих плянах. Пише пров. екзекутива з Ванкуверу:

„Наша Пров. Екзекутива звертається з проханням продовжити кампанію журнала „Промінь". Через різні імпрези, зв'язані з церковною громадою, ми не були в стані взятись відразу до праці над придбанням передплат."

О. Сацевич, кореспондент. секретарка

Пров. екзекутива Східної Канади повідомляє:

„На засіданні Екзекутиви вирішено повести ширшу кампанію для здобуття нових передплатників. Референтка Східної Екзекутиви журнала „Промінь", пані Орися Сушко (з Гемилтону) вже почала працювати над цим. На останніх сходинах Екзекутиви було ухвалено зарядити „Вишиваний Чай" в користь нашого журнала. Ми будемо старатись всіма силами поширювати наш журнал, бо уважаємо, що він дійсно цінний.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Відділ ім. О. Кобилянської, Саскатун — 51
З того пані Соня Стратійчук — 40
Пані Дорош — 6
Пані Меланія Пігач — 4
Пані Ливицька — 1
Пані С. Стратійчук працює далі.
Пані Марія Іванець — відділ ім. Л. Українки — Брентфорд, Онт. — 3
Пані М. Цьона — Блейн Лейк — Кридор, Саск. — Відділ ім. Хариті Кононенко — 6
Пані Марія Кінащук — Ватсон, Саск. — Відділ ім. Л. Українки — 5
Пані Е. Верхомин — Едмонтон — Відділ при Катедрі св. Івана — 3
Пані М. Капаціла — Вонда, Саск. — 4
Пані П. Олексин — Мічам, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської — 3
Пані О. Ойстрик — Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович — 2
Пані П. Кумпан — Лонґ Бренч, Онт. — Відділ ім. С. Русової — 2
Пані А. Козунь — Нипавин, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки (Ейлшем-Кадет) — 2
Пані Р. Гуменчук — Вінніпеґ — Відділ ім. Л. Українки при Катедрі — 2
Пані О. Юсипчук — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Івана — 2
Пані Марія Чарнецька — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Івана — 2

Таїсія Бевш, голова

Стефанія Олійник, кор. секр.

Приходять також прихильні листи від відділів з різних провінцій і це дає нам запоруку, що наша намічена квота нових передплатників досягне своєї цілі. На цім місці хочемо висловити наше глибоке вдоволення з дотеперішньої праці, як поодиноких осіб, так і відділів та пров. екзекутив. Всі разом вони виказали своє розуміння завдань журнала і розуміння його фінансового стану. Пожертви від відділів і поодиноких осіб є великою піддержкою у нашій праці. Хочемо дати оцінку й всім тим, що придбали святочні привітання - оголошення до цього числа.

Виказ придбаних передплат тут ми подаємо за один місяць. При кінці кампанії ми будемо мати зсумовану скількість передлат з кожної місцевости, з кожної провінції і придбання певними особами.

І так перед нами нових три місяці праці для журнала. Віримо, що закінчимо кампанію з честю ще заздалегідь перед нашим домініяльним з'їздом.

Ольга Лукомська, референтка журнала

Анастасія Сарчук, адміністраторка

Пані А. Скиба — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Івана — 1
Пані П. Сализин — Редватер, Алта. — відділ ім. О. Кобилянської — 1
Пані Марія Ілак — Виндзор, Онт. — 1
Пані Т. Ґурська, Ґронлід, Саск. — відділ ім. Кн. Ольги 1
Пані М. Синіцька — Вінніпеґ — відділ ім. Княгині Ольги — при Соборі — 5
Пані Мирослава Фербей — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Івана — 1
Пані А. Вишнецька — Вінніпеґ — відділ ім. Лесі Українки при Катедрі — 1
Пані Ф. Ґерега — Сифтон, Ман. — 1
Пані Д. Михайлюк — Гефорд, Саск — відділ ім. О. Басарабової — 1
Пані П. Архутич — Содборі, Онт. — 1
Пані О. Масиник — Реджайна, Відділ ім. Доньки України — 1
Пані П. Юзва — Нипавин, Саск. — відділ ім. О. Басарабової — 1
Пані Ґ. Матієшин — Овкборн, Ман. — відділ ім. Л. Українки — 1
Пані М. Передон — Торонто — відділ ім. Кн. Ольги — 1
Пані П. Никифорук — Ешвил, Ман. — 1
Пані К. Міськів — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Івана — 1
Пані М. Прокопів — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Івана — 1
Пані Ольга Фіголь — Едмонтон — відділ при Катедрі св. Іьана — 1

Пані К. Сакалюк — Торонто — відділ ім. Княгині Ольги — 1
Пані А. Рудницька — Торгиллд, Алта — відділ ім. О. Басарабової — 1
Пані В. Ґереґа — Гаєс, Саск. — 1
Пані Оксана Вонітова — Ред Лейк, Онт. — 1
Пані В. Коновальчук — Норт Сурей, Б. К. — 2
Пані Лариса Муровић — Пикеріньґ, Онт. — 2

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
пересилає
WARREN & NYKOFORUK
Barristers & Solicitors, Notaries Public
305 Canada Bldg. Saskatoon, Sask.
Telephone 244-1139

Святочні Поздоровлення
з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
та НОВИМ РОКОМ
засилає
Dr. G. E. DRAGAN
Physician & Surgeon
509 - Canada Bldg. Saskatoon, Sask.

ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
Центральній управі Союзу Українок Канади, редакції журнала „Промінь", членкам усіх відділів і всьому українському народові.
ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ім. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
при церкві Св. Преображення в Йорктоні
Анна Ковалик, голова
Анна Цимбаліста, кор. секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
центральній управі, редакції „Промінь", членству Союзу по відділах і всьому українському народові
ВІДДІЛ СОЮЗУ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ
у Вінніпегу
Вікторія Горяк, голова

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
MARION HOTEL
Caravan Lodge
28 кімнат з ванною, дві залі на бенкети, конвенції та весілля.
Велика площа для паркування.
393 Marion St. Phone CE 3-1477
St. Boniface, Man.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
українська фірма
KRIPPS—Chanasyk REALTY LIMITED
Roy Krepiakevich (Kripps)
Borden Chanasyk, John Nakonechny
Phone: Linden 2-2907 3003—Bernard Ave.
VERNON, B.C.

З нагоди РІЗДВА ХРИСТОВОГО
бажаємо нашому журналові „Промінь" тривалої і могутньої сили освітлювати кожну українську родину. А нашій редакторці, пані Н. Когуській кріпкого здоровя на многі літа.
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ У ВИНЯРД, САСК.
АНАСТАСІЯ ДОБРОВОЛЬСЬКА, голова.
МАРІЯ ДВЕРНИЧУК, секретарка.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ВСІМ ЧЛЕНАМ, ПРИХИЛЬНИКАМ І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ В УКРАЇНІ Й У СВІТІ
Ощадна Кредитова Спілка „Карпатія"
ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ І КОРИСТАЙТЕ З НАШИХ УСЛУГ.
CARPATHIA CREDIT UNION SOCIETY LIMITED
862 Main St. WINNIPEG 4, MAN. Phone JU 6-1223

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
John Sulyma, president
WESTERN CABINET LTD.
Western Shool Forniture Co.
11002 - 101 St. Phone GA 24135
Edmonton, Alberta

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
BELL CITY FOUNDRY
Василь Костюк, управитель.
Брентфорд, Онт.

Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
бажає
Dr. Wm. Orobko, Dentist
300 Birks Bldg. Phone GA 2-7256
Edmonton, Alberta

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Канади на Б. Колумбію з нагоди Різдва Христового і надходячого Нового Року засилає Редакції „Промінь" і всім членкам Союзу радісний привіт. Нехай Новонароджене Дитятко огріє наш ввесь український нарід своєю благодаттю!

Д. Масцюх, голова **О. Сацевич,** кор. секр.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
JACK'S FOOD BAR
Смачні страви, чемна обслуга
838 Main St., Winnipeg

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ
пересилаємо найщиріші побажання всім нашим прихильникам
SPOTLESS LAUNDERERS AND DRY CLEANERS
1511-20 St. W. Saskatoon, Sask.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає всім своїм дотеперішнім і майбутнім клієнтам
SHADY LAWN MOTEL & RESTAURANT
A Hearty Welcome Awaits You
from **Anne & Bill.**
Vita, Man. Phone 5-3337

Святочні Поздоровлення і Побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
від
Dr. R. J. KINDRACHUK,
Optometrist
308 Birks Bldg. Saskatoon, Sask.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає відділ Союзу ім. Л. Українки в Брентфорд всім членкам по інших відділах, їх родинам та всьому українському народові.
Марія Савіцька, голова
Марія Іванець, секретарка

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм покупцям і приятелям
P. & M. GENERAL STORE OF VERNON LTD.
Іван Павлишин — властитель
2900 - 33rd St. VERNON, B.C.

Найщиріші побажання
з нагоди
РІЗДВА ХРИСТОВОГО і НОВОГО РОКУ
засилає всім своїм клієнтам
IDEAL CLEANERS
Кукола Іванець, властитель.
Брентфорд, Онт.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
Нашому епископатові Укр. Греко-Прав. Церкви, світлій Консисторії, централі Союзу Українок, Колегії Св. Андрея, відділам Союзу, Самостійницьким організаціям, та всьому українському народові.
Жіноче Товариство ім. Св. Ольги
Вернон, Б.К.

P 46A JAN 64
MALANCHUK MRS N
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає всім своїм клієнтам
Я. О. Масцюх — адвокат і нотар
Заступає в справах судових, цивільних і карних
Полагоджує маєткові справи.
618 McIntyre Blk. **Office Phone WH 3-0416**
Winnipeg, Man. **Res. Phone JU 6-3974**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилає
Др. П. ЗАКУС — дентист
592 Selkirk Ave. **Phone JU 2-5103**
Winnipeg, Man.

Найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
засилають
DZENICK & PONICH
Barristers & Solicitors
821 Professional Building **Phone 424-0837**
Edmonton, Alberta

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає всім своїм покупцям
EMPIRE DRUG Co. LTD.
Selkirk & Arlington **Phone JU 6-2212**
WINNIPEG
Ілля Симчич і Іван Симчич (син),
управителі

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
VITA CO-OPERATIWE LIMITED
Sun-Ray Brand Butter
Creemery and P.S.V. Transfer
Vita, Man. Telephone 5-3258

Найкращі побажання
Веселих Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
від
THE INDEPENDENT WHOLESALE LIMITED
Wholesale Grosers
10326 - 107 Street Edmonton, Alberta

Усьому Українському Громадянству
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
PAUL'S MUSIC & BOOK SUPPLY
306-20th St. W. Saskatoon, Sask.
Книжки, журнали, картки, календарі, музичні інструменти, рекорди, нитки, полотна, взори, каталь оги і зразки на бажання.
П. Ткачук, влас.

З нагоди Різдва Христового
пересилаємо щиросердечні побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
BOYCHUK LUMBER Co. LTD.
2202 - 8th St. E. Saskatoon, Sask.

Найщиріші побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та
Щасливого й успішного 1963-го року
засилає
провінційна управа Союзу Українок Канади на Альберту: центральній управі Союзу, редакції „Променя", членкам відділів в Альберті і в інших провінціях та всьому українському народові.
ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!
Параскевія Сліпчук — голова
Марія Самоїл, кор. секр.